

6 | 1977

čínská
SLOVA

V

v dnech 4.–6. 10. t. r. se konalo v Táboře zasedání Komise pro odzbrojení RS KMK s úvodním tématem z Mich. 4:2–5.

Dr. J. Kupka přednesl referát ná téma „Církev a odzbrojení“ a děkan dr. Nandrášky na téma „Hledání cesty k odzbrojení“. Ve „Výzvě“, která je výsledkem zasedání, se mimo jiné praví:

„Co můžeme my jako věřící činit proti vrůstající hrozbě sebezničení lidstva atomovými a neutronovými zbraněmi?“

Obohatit své každodenní modlitby prosbami o mír a úspěch všech mirových jednání,

vyjadřovat svou podporu všem snahám, sloužícím odzbrojení a uvolňování mezinárodního napětí,

výrazně a nebojácně se stavět proti všem dalším pokusům sloužícím k rozširování výzbroje, vojenských rozpočtů a zdokonalování zbraní,

věnovat zvýšenou pozornost svolání a průběhu mimoriádného jednání Valného shromáždění OSN v květnu–červnu r. 1978 k přípravě celosvětové konference o odzbrojení,

informovat věřící o práci v komisích RS KMK v duchu Mt 5:9!“

-1-

V

Bratislavě se sešla Komise pro lidská práva RS KMK ve dnech 17.–18. 10. t. r. v duchu 1Pt 3:8–12.

V jejím komuniku se mimo jiné praví:

„Z viry v Boha Stvořitele, který v Kristu prokázal, že mu záleží na každém člověku a na spravedlnosti na světě, roste naše účast na zápasu o to, aby lidská práva byla doprána všem lidem. Jde o odstranění závodů v zbrojení, o odstranění hladu, vykoristování, analphabetismu a rasismu. Stavíme se za ty, kdož bojují proti porušování lidských práv v Latinské Americe a v Jižní Africe. Stavíme se za ty, kteří usilují, aby se věnovalo více péče dětem, starým lidem a invalidům, stavíme se za ty, kdo usilují o odstranění ponižujícího postavení žen v mnoha zemích.“

Jsme Bohu vděční za to, že již 30 let můžeme žít v míru, že je u nás uskutečněno právo na práci, na zdraví, na vzdělání a zdravé životní prostředí mladým manželům, matkám a dětem jsou vytvářeny naší společnosti všecky předpoklady šťastného života.“

Ú

čestníci slavnostního zasedání Regionálního sdružení Křesťanské mírové konference v Praze dne 16. 11. t. r. zvažovali dobré vlivy VRSR, které jsou souladné se zásadami evangelia. Sblížení národů při vzájemné úctě a rovnoprávnosti v trvalém míru a v pokojném soutěžení v lásce – tot program všech upřímných lidí dobré vůle. V životě křesťana se tato tužba projevuje v přičinlivém plnění budovatelského úsilí při tvorbě humánních hodnot. Tyto zásady byly obsaženy v závěrečném prohlášení účastníků slavnostního zasedání.

-vt

ŽIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. Adresa redakce: 110 00 Praha 1, Dušní 4. — Vychází šestkrát do roku. — Předplatné na celý rok 30 Kčs, jednotlivá čísla po 5 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, Trávníky 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšířuje administrace. — Tiskou Moravské tiskařské závody, n. p. Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5078.

A OPĚT NOVÝ ČASOVÝ PŘEDĚL

Jako lidé této země jsme podrobeni času. Ohlížíme se do minulosti, žijeme přítomnosti a upíráme zraky svých nadějí do budoucnosti. V minulosti vidíme Boží milost zachovávající, která nás vede vždy k vděčnosti, v přítomnosti vidíme Boží milost zmocňující, která nás vede k službě a k práci, v budoucnosti vidíme zrakem víry Boží milost vítěznou, která nás opravňuje za každé situace k radosti a k optimistickému životnímu postoji, vždyť vždy, všude a ve všem má své konečné a rozhodující slovo náš nebeský Otec!

Do této naší lidské situace – času – vešel Bůh jako SYN ČLOVÉKA, aby nás naučil chápát věčnost a do ní uvedl skrze náležité využití časnosti. Jeho věčný život zazářil v podmírkách časného života oněmi pravými hodnotami, jež právě od časného člověka očekává věčný Bůh.

Jeho VĚRNOST se neohlíží na nevěrnost a nespolehlivost, na zklamání důvěry, na neschopnost porozumění a proměnlivost lidských citů. Ona je nemenná, stálá – „až do smrti“! Nemám též já být věrný až do smrti, abych mohl vzít onu slavnou „korunu života“ (Zj 2:10)?

Jeho POSLUŠNOST se neohlíží na všechna pokušení „výhod“ a „pohodlnějších cest“ ani na zastrašování bídu, utrpení, opuštěnosti a pošlapáním lidské důstojnosti až do prachu. Ona je nemenná, stálá – „až do smrti kříže“! Nemám se též já v poslušnosti držet toho, co od něho mám, aby žádny nevzal mou korunu a abych mohl být učiněn „slouolem v chrámu Boha svého“, „více z něho nevyšel“ a nesl na sobě ona jedinečná jména, která On sám na mně vyryl (Zj 3:11–12)? Směl se stát vítězem, protože jsem se skrze svou poslušnost Bohu a jeho slovu nevyhnul kříži?

Jeho SLUŽEBNOST LASKY dovedla jít v sile Ducha dále, i když byla lidská vůle podložena „nemocným tělem“ nepředstavitelné fyzické bolesti a duševní trýzně nevděku, pohrdání, nenávisti, hanby a posměchu... a naprosté opuštěnosti od lidí i od samého Boha! Jeho láska jde až do smrti vlastního „já“ – neboť není už nic, vůbec nic, co by nedal a čeho by se úplně nevzdal – pro tebe a mne! Jak bych neměl tedy i já zatoužit po pravém služebnictví Boží lásky, které jde „přes smrt vlastního já“ a právě jen v něm se může uskutečnit?

PRAVÝM KŘESTANEM je ten, kdo ve svém praktickém životě vydává tato svědecitví přítomnosti Ducha Kristova.

Položme si nyní několik otázek k hodnocení za uplynulý čas starého roku v souvislosti s našim vstupem do nových příležitostí nového času milosti – roku 1978!

1. Byli jsme poslušni Bohu a jeho slovu – a též podle jeho vůle všelikému lidskému zřízení pro Pána, t. zn. – plnili jsme své rodinné, pracovní a občanské povinnosti, sloužíce jako Pánu a ne lidem tolíko? Chceme tak být „jeho listem“ i v budoucnosti pro čest, chválu a známost jeho jména?

2. Setrvali jsme z Boží milosti věrně tam, kam nás Pán postavil a to vždy k míru a pokoji na dobré svědecitví těm, k nimž nás On poslal? Chceme i nadále na pracovišti, v naší společnosti a ve světě vůbec?

3. Sloužili jsme s Boží pomocí a v jeho síle každému bez ohledu na jeho projev uznání, vděku či dokonce na projev jeho záporné reakce? Nestyděli jsme se takto chápát svou odpovědnost pro vytváření krásných mezilidských vztahů doma, vyznat vždy a všude svého Pána, jehož jsme a jemuž sloužíme a který nás bude jednou spravedlivě posuzovat právě ve světle své lásky, kterou nám zjevil a dal?

Chceme nadále plnit věrně tuto úlohu jeho svědků v naší socialistické společnosti, která potřebuje poctivých, nežíštných a spolehlivých lidí k vytváření lepšího světa bez vykoristování, bez sociálního, národnostního a náboženského útlaku, bez křivd, násilí a válek! Jsme a chceme vůbec být pravými a užitečnými křesťany pro svého Pána a pro naše bližní!

S díkem za uplynulé zkušenosti života s Pánem v uplynulém roce a s nadějemi v jeho novou milost, která nezahanbuje a s očekáváním na naplnění jeho slavných zaslíbení do nového roku 1978

Vás pozdravuje Vaše redakce.

O našom Bohu je známe, že je všemohúci, že stačí na všetko nie len vo Vesmíre a na celej Zemi, ale aj pokiaľ ide o ľudí, môže všetko, ako to vyznáva Jób. Aby sme si však Božie možnosti vo vzťahu k nám ešte trochu lepšie priblížili, pozrieme sa aspoň na niektoré miesta v Božom Slove, ohľadne tohto predmetu.

1. — Matúš 8:2 — Boh môže očistiť malomocného.

Doslova i dopismeda môže aj dnes spôsobiť vyliečenie tzv. nevyliečiteľnej choroby, akou je lepra, malomocenstvo, sice už u nás neznáme, ale v niektorých krajinách Orientu a Afriky ešte stále postrach. Je však aj u nás mnoho ľudí, ktorých trápi malomocenstvo hriech. Nenávist, závisť, neschopnosť odpustiť, znečistené svedomie a mnoho iných príznakov tejto choroby sú zrejmé. Aké by to bolo tragicke, keby sa táto nemoc nedala liečiť. Kvôli nej však zomrel na krízi nevinný, bezhrievny Spasiteľ, Boži Baránok, ktorého krv stačí obmyť každej viny mrak. Skrze Neho Boh môže očistiť dušu, dať nové srdce, spôsobiť dokonalé zdravie. Stačí Ho o to poprosiť a podákať za očistenie.

2. — Matúš 3:9 — Boh môže aj z kameňov vzbudit Abrahámovi deti.

Obrazne povedané môže aj dnes to tvrdé, kamenné, bezcitrné srdce premeniť na zdroj svetla a tepla Kristovej lásky. Ak si o niekom myslíme, že je to pritvrdý oriešok pre Boha, že jeho srdce nemôže zmäknúť, mylime sa. Len vytvajme v úprimných prosbách za zmenu tvrdého srdca u tých, ktorí sú o Kristovej láke svedčili a na ktorých nám tak záleží. On môže nie len zmäkčiť kameň, ale ho aj oživiť!

3. — Izaiáš 59:1 — Božia ruka môže zachrániť a Božie ucho môže počuť.

Náš Boh nie len že slávne zachraňuje od večnej smrti a vyslobodzuje z hriechov, ale aj v denných nespôčetných zápasoch viery zabezpečuje záchrannu aj v tých najbezvýchodiskovitejších situáciach. Jeho ruka bezpečne viedie a ked' treba, stáva sa pevným hradom a bezpečnou skryšou. Jeho ucho je aj denne a v každú chvíľu otvorené pre volanie svojich detí. Ani jedna úprimná modlitba nemože zostať nevypočítaná. On môže zachrániť, môže vypočuť!

4. — Daniel 6:20 — Boh môže vyslobodiť od ľova.

Koľko je aj dnes neslobodných, vystrašených, beznádejne zúfalých. Aj kresťan si niekedy myslí, že je sám, že je stratený, že má proti sebe neprekonateľnú presilu. Pretože je však Boh ten istý, ako bol aj za čias Daniela, celkom určite môže „zamknúť“ tlamu ľva? Očakáva len našu bezvýhradnú dôveru.

5. — Rimanom 16:25 — Boh a Pán Ježiš nás môže upevniť.

Najmä v poslednom čase vidieť mnoho slabých, mdlých, unavených a vyčerpaných. Akoby už nebolo sil bojať boje viery. Do takéhoto stavu však aj dnes znie Božie ubezpečenie: — Neboj sa, len ver! Pán môže upevniť srdce, nohy, ruky, ale aj pozíciu kresťana. Naša súčasná slabosť sa v Jeho rukách môže premeniť na novú silu k plnému a krásnemu životu.

6. — Efesjanom 3:20 — On môže učiniť nad všetko.

V tomto prípade ide apoštol Pavol ďalej ako Jób, ktorý pochopil a vyznal, že Boh môže všetko. Náš Boh nie je v možnostiach aj vo vzťahu k ľuďom obmedzený. Nikdy nie je s pomocou u konca. Aj v tvojom a mojom prípade môže ísť aj za hranicu aj tých najsmelších predstáv. Len sa celkom spoľahlime na Jeho všemohúcnosť.

Ešte dávno v nedelnej besedke sa nás jeden skúsený brat opýtal: „Viete čo Boh nemôže?“ Nevedeli sme. A dostali sme odpoveď: „Nemôže oklamat! Ked' niečo slíbi, určite to splní. Skôr alebo neskôr.“ -jk

vysvetlivo Kristus vysvetlivo

„A ten, kto zachová jeho prikázania, zostáva v ňom a on tiež v ňom“
(J 3:24).

Prikázania Pána Ježiša sa vzťahujú na dve oblasti — oblasť viery a oblasť lásky.

„Čínte pokánie a verte v evanjelium“ (Mk 1:15) — to je oblasť viery. Je to prikázanie, ktoré Pán v prvom rade žiada plniť. Viera sa u Boha počíta za ten najdôležitejší skutok, lebo Pán Ježiš to povedal na otázku ľudi. „Vtedy mu povedali: Čo máme robiť, aby sme konali skutky Božie? Ježiš odpovedal a rieko im: To je ten skutok Boži, aby ste verili v toho, ktorého on poslal“ (J 6:28-29). Je veriť ľahké? Ved' viera nevyžaduje namáhavú prácu a veľké úsilie. Viera len vyzaduje skoncovanie s vlastným rozumu. Viera v Bohu zbasuje človeka mnohých rozporov a životných ľažostí. A viera Bohu — že to, čo On tvrdí vo svojom Slove, Biblia, je pravda a mocne sa napĺňa svojím časom — činí život veriaceho človeka vyravnávaním a bezvnútorných konfliktov.

Skrze vieri sa človek stáva dieťatom Božím — je odiaty rúchom spravodlivosti Pána Ježiša. Boh vidí takého človeka v Kristu. To je veľká a slávna skutočnosť! Vierou zaktovujeme v Kristu a svätý Boh nás vidí v ňom! Nehľadi na naše voľakejajúce hriechy, netrese nás večným trestom pre naše súčasné poklesy — sme v Kristu. Pán Ježiš Kristus je našim zástupcom u spravodlivého Boha — a to zástupcom úplne dokonalým. Preto je dokonale naše spasenie a naše zachovanie. Preto nás Boh miluje ako Otec.

„To je moje prikázanie, aby ste sa milovali navzájom, ako som ja vás miloval“ (J 15:12). Toto prikázanie Pána Ježiša sa týka lásky. Kto prijal Pána Ježiša Krista do svojho srdca, Pán v ňom prebýva — a to sa dokazuje tým, že je schopný milovať Boha, všetkých ľudí i svojich nepriateľov. Milovanie nepriateľov mu nerobí problém, Pán to dokázal a dokazuje i v jeho živote.

Skrze lásku môžeme dokázať, že Pána Ježiša máme v srdci a plati: „Kristus vo vás, nádeja slávy“ (Ko 1:27). Pán je nás zástupca pred Bohom — zástupca dokonalý. My sme Jeho zástupcovia — reprezentanti — pred ľuďmi. Svätý Boh nás posudzuje podľa nášho zástupcu, čo je pre nás výhoda a jediná záchrana. A ľudia zas posudzujú Pána Ježiša podľa nás. Sme Jeho dobrími reprezentantami? Ak my zlyháme, potom Jeho, nášho dokonalého Pána a dobrodincu vrháme do nepriaznivého svetla. Snažme sa, aby ľudia mali o Pánu Ježišovi dobrú mienku!

Vy v Kristu — aká to slávna skutočnosť pre nás! Takým niesť odsúdenia, lebo: „...nieto nijakého odsúdenia tým, ktorí sú v Kristu Ježišovi“ (R 8:1) a môžu blažene žiť i zomierať, pretože: „Blahoslavení sú mŕtvii, ktorí odteraz zomierajú v Pánovi“ (Zj 14:13).

Kristus vo vás — to je druhá stránka nášho spojenia s Ním, naša zodpovednosť. On sám je pokladom v hlinených nádobách nášho tela, „...aby bol aj život Ježišov zjavený na našom smrteľnom tele“ (2K 4:7-11). Zime tak, aby sa nemusel hanbiť za nádobu, do ktorej vošiel — a to dokážeme plnením Jeho prikázania lásky.

-ik

KDO JSEM? Hovořím všemi jazyky světa a pronikám všude na této zemi

Přináším každému, kdo mým slovům věnuje pozornost, osvěžení a životní moudrost

Jednám se všemi lidmi stejně, bez ohledu na rasu, barvu pleti, vyznání nebo postavení

Mám moc obohatit lidi, rozšířit jejich obzor a prohloubit jejich cit

Jsem opravdovým přítelem, moudrým rádcem, spolehlivým vůdcem

Mám moc — ale je skrytá jako elektrický proud, můj vliv stále roste

Jsem chlebem života pro lidstvo a ukazují bloudícím cestu

jsem — BIBLE

V.

UČTE SE ODE MNE

Mat.
11,
29

VT

Od koho? Od Pána Ježíše Krista! Čemu? Jeho řeči v moci? Jeho divům, v nichž uzdravuje, démony vymítá, kríší z mrtvých, nasycuje zástupy, poroučí přirodním živilům? Jeho vlivu na lidské duše? Nikoliv! Ale jeho TICHOSTI a PODKORE! (Mt 11:29)!

Proč právě Učitel všech učitelů zdůrazňuje tyto dvě vlastnosti a obrací právě na ně oči těch, kdož chtejí být jeho žáky?

Pojem TICHOSTI lze plně pochopit pouze v souvislosti s provokací. Jakou provokací k spravedlivému hněvu a přirozené pomstě bylo kupříkladu zlořečenství SEMEI (2S 16:5–8, 13)! On klnul, posmíval se, zmital prachem a kamením házel po plácicím a žalem zdraceném králi, který s roztrženým rouchem, pokrytou hlavou a bos krácel s hrstkou svých věrných svou „krížovoucestou“ potupy a hanby, připravenou otci vlastním synem (2S 15:12, 13, 30)! Jakou přirozenou reakcí na Semeiovou provokaci je spravedlivý hněv ABIZAI, syna Sarvie, který z titulu zákona jej chce potrestat smrtí (Ex 22:28, 2S 16:9 a 19:21)! Jak je naproti tomu „nepřirozená“ a naprosto nepochopitelná reakce samotného DAVIDA (2S 16:10–11 a 19:22–23)! Tato provokace nemá a ani nemůže mít na něho

nižšíndý záporný vliv, protože ji nepřijímá z rukou Semei, ale z rukou Božích! David hodnotí tuhú situaci v mnohem širších a hlubších souvislostech. Za Semeiových zlořečením vidi svého syna Absolona, a za ním – svůj hřich, který na něm – na Davidovi – vyhledává svatý a spravedlivý – a přece jen nadevše milostivý a milosrdný Bůh! David dovede vidět za vší tou Satanskou – Semeiovou provokací Boží svrchovanost a naplnění Božích plánů s ním – Davidem. Těch dobrých, jedinečných plánů, jimž musí sloužit a posloužit i Neprítel a jeho zloba! Tento postoj vytváří praktickou imunitu Davidovu vůči všem nestoudným útokům onoho Zlostníka a současně mu otevírá vstup do zcela jiné roviny myšlení, tak blízkého Božímu srdci! Stav duše, který je důsledek takového postoje k provokacím – že totiž bez svrchované Boží vůle ani vlas s hlavy nepadá a že tedy „milujícím Boha VŠECKY VĚCI napomáhají dobrému“ (tedy i ty provokace kríd, urážek, potupy, pohrdání a posměchu) je tichost! Tichost je tedy důsledek víry, která dovede vidět za vším zlým vítězství dobra – Boží čest a slávu. Proto dovede tichost VŠE přijímat pouze z Božích rukou a tak vyřadit Nepríteli s jeho negativním vlivem z jakkoliv životní situace! Tichost – stav naprosté a bezvýhradné odevzdanosti do vůle Boží jako jediné svrchované, absolutně vládnoucí (bez zretele na jiné jakkoliv výrazně se projevující vůle) působí klid a utíšení v jakýchkoliv životních bouřích a provokacích všeho druhu. Působí jistotu převahy nad všemi negativními životními okolnostmi a vede prakticky k pravé – totiž k vnitřní svobodě!

Jen Pán Ježíš byl dokonale tichý! Nikdy nikdo nebyl, není a nebude předmětem větších satanských provokací jako on. Jestliže selhal přímý útok Neprítela v podobě tělesné potřeby pokrmu (viz „chléb“!), duševní potřeby sebeuplatnění a úspěchu u těch, za nimiž přišel (viz spuštění s chrámu!) a duchovní potřeby spasit všechno lidstvo (viz mnohem snadnější poklona Satanu než strašná Golgota s opuštěností od Boha!), používá si Neprítel ke svým provokacím všech lidí kolem něho! On se nedá vyprovokovat k tomu, aby se jich zřekl, aby je opustil, odsoudil, potrestal – ale miluje ty své až do konce, dobře věda, jak se oni k němu zachovají (J 13:1–5). Pán se

nedá vyprovokovat „Božím lidem“, který dá přednost nenáviděnému pohanskému vlaďari či dokonce vyloženému lotru – zločinci a vrahů před ním, aby je za to odsoudil, žádná křiklavá provokace vrcholného nevdékou za jeho nesmírnou službu obětavé lásky v podobě odsouzení, políčkování, plítí v tvář, zavržení a vydání na potupnou pohanskou smrt kříže nemůže Pána přimět k tomu, aby jim za to zlořečil, žádné pohrdání a posměch jej nemůže zatvrdit, aby jim nedovedl současně odpustit a v největší hanbě a mukách na kříži se nestal jejich přímluvcem u Otce, nalézaje pro ne polehčující okolnost – v jejich nevědomosti! Žádná provokace pohanských žoldněrů, kterým slouží jako předmět nejhrubší zábavy v nejsraňejším zlehčení jeho královského prorockého majestátu a nakonec v obnázení a přibití na kříž i majestátu kněžského... s odpovědí žluči a octa na jeho žízeň nemůže Pána přinutit, aby je za to trestal, žádná provokace okázalé nevěry vůdců „Božího lidu“ jej nesvede k užití své božské moci k sestoupení s kříže – ale právě svým setrváním na něm slavně dokonává své jedinečné dílo spásy hříšníka a dokonale oslavuje svého nebeského Otce!

nem svůj čistý, svatý a dokonalý život dokonal – zlomil Satanovu moc a potřel jeho hlavu a současně svého nebeského Otce dokonalým způsobem oslavil!

Každá provokace je příležitostí k tomu, aby byl Bůh tichostí oslavěn. Proto největší provokace všech dob – KŘÍZ PÁNA JEŽÍSE KRISTA – je současně jasné viditelný dokument největší tichosti všech dob a tudíž i největší oslavy Boha, již mohl být Bůh oslavěn!

Kolik příležitostí poskytuje dítkám Božím různé velké i drobné provokace Neprítely zlomyslnosti, aby mohly svou tichostí prokázat svou novou přirozenost Božích synů v DUCHU KŘISTOVÉ, a tak Boha oslavovat! Jak smutně naopak je, když se dítky Boží dají Nepríteli provokovat a to nejen ve světě, na pracovišti, ale i ve vlastní rodině skrze své nejbližší, nebo ve sboru skrze bratra, sestru k projevům hněvu, hořkosti, stýskání, reptání či dokonce nenávisti, pohoršení, soudu! Jaká to pak vitaná příležitost pro Žalobníka poukazovat Bohu škodolibé na naše zapření Božího synovství a naopak projevení jeho ducha – ducha starého tělesného člověka!

Což ještě nedovedeš, bratře, sestra VŠE přijímat shůry? Což jsi ještě nepochopil, že můžeš právě svou tichostí ve všech provokacích prakticky oslavovat Boha na každý den daleko víc než všemi ostatními svými „projevy zbožnosti“. Což si neuvědomuješ, že oko Boží a oči všech andělů jsou ustavičně upřeny na nás a že tito jsou žádostiví vidět zjevení Božích synů – a to už i teď, jak čeliš svou tichostí všem provokacím k oslavě svého nebeského Otce (1Pt 1:12)?

Tichost zbavuje Neprítela jeho moci v našem životě. Dáváš této moci Ducha svatého – ducha Kristova průchod ve svém životě? Pak teprve pochopíš, poznáš a budeš zakoušet POKOJ BOŽÍ ve svém srdci – ten pokoj, který má sám Bůh a který nám přišel zjevit a dát jeho milý Syn – Pán Ježíš Kristus. Svět ho nemá a ani jeho učedníci jej neměli – a my jej často tolík postrádáme. Proč? Protože svět nemá potřebu se učit od Pána. Jeho učedníci se chtěli učit všecko možné, jen ne jeho tichosti. A my? Neplatí o nás často totéž slovo, jako o onech ženách v 2Tm 3:5–7?

Kk

Strata duchovnej sily

Pre tú príčinu skláňam svoje kolená pred Otcom nášho Pána Ježiša Krista ... žeby vám rácil dať podľa bohatstva svojej slávy mocou zosilniť na vnútornom človekovi ...

Efezanom 3:14-16
V uvedenom verši je zjavená príčina, pre ktorú sa Pavol modlil za veriacich v Efeze. Išlo mu o posilnenie človeka, no nie jeho svalov, ale jeho duchovného, vnútorného života. Kto je sprostredkovateľ tejto sily? Duch Svätý, ten, ktorý v súčasnosti prebýva na zemi v Cirkvi a v telách všetkých veriacich ľudí.

Aká je veľkosť, miera sily, za ktorú Pavol prosí? Miera je „podľa bohatstva Božej slávy“. Aká bohatá je Božia sláva? Kto ju môže odmerať – vtesnať do čísla? Je prosté nekonenečná. A podľa tejto miery – podľa bohatstva Božej slávy – má byť silný kresťan. To je nekonenečná, všetko premáhajúca sila. Takú silu naozaj Pán Boh dáva veriacim, lebo protivník je mocný. Prehra s ním je tragicky osudná.

Spomeňme si na mocného hrdinu Samsona. Jeho sila nemala hranic. Dokázal naozaj všetko, čo chcel. Až na jednu výnimku, keď chcel, ale nemohol.

Z jeho víťazstiev si možno povšimnúť, že:

- premohol leva,
- premohol Filištínov,
- premohol (vytrhol a vyniesol) bránu mesta Gazy,
- potral povrazy, ktorími bol povaiazený.

I každý veriaci človek má zakúsať podobné víťazstvá v duchovnom zmysle. Stretnáva sa so satanom, ktorý „obchádza ako revúci lev a hľadá, koho by zožral“ (1Pa 5:8). K jeho taktike patrí zastrašujúci rev leva, úlisný sipot hada i krotký vzhľad baránka. Pre nás platí výzva: „...oblečte si celú zbraň Božiu, aby ste mohli obstat proti taktike a úskočnosti diablovej“ (Ef 6:10-20).

Zastrašujúci hlas leva počul judský kráľ Ezechiaš z úst Senacheriba, assýrskeho kráľa a číhal z jeho dopisov, keď bol Jeruzalem obľahnutý veľkou presilou vojska (2Pa 32); počuli ho traja verní judskí mládenci v Babylone z úst Nabuchodonozora a pažeráka ohnivej pece, keď odmietli klaňať sa obrazu a tak prestúpiť Boží zákon (Dn 3); počuli ho učeníci v čase prvotnej cirkvi v spojení s väzením, bitkou a vyhrážaním (Sk 4-5). Tento lev ešte nezomrel. Statočným, smelým a verným môže len tak škodiť, ako uskodil Ezechiašovi, Danielovým priateľom alebo stíhom prvotnej cirkvi, čiže nijako. V každom prípade sa len posilnila ich viera. Dôležité bolo nedáť sa zastrašiť a necúvnuť. Víťazstvo nad zúriacim satanom spočíva v smeľej dôvere Bohu.

Satan sa prejavuje ako had. S jeho úlisným zvádzaním vo forme rady sa stretli už prví rodičia v raji, kde vystupoval ako dobrodincu a slúbil im viac, ako čo mohol dať. S tým istým hadom ako radcom sa stretol kráľ Dávid, keď ho satan navádzal spočítať ľud, „spočítať náklad“, ako by to bolo to isté, čo prikazoval Pán Ježiš (L 14:31). Ale nebol to isté. S tým úlisným hadom – radcom na zlé – sa stretol aj Pán Ježiš na pústi, kde Mu slúboval samé príjemné veci. Ľudia pri Jeho podvode podľahli, iba Pán Ježiš obstál proti taktike a úskočnosti diablovej. Víťazstvo spočívalo v tom – neposlúchnut ho.

Satan sa raz ukáže aj ako baránok. To bude jeho vrcholný podvod, ktorému naletí väčšina sveta v neďalekej budúcnosti.

Vráťme sa k Samsonovi. On zvíťazil nad levom, premohol ho. Lev mu neubližil. To bol dôvod na víťazný jasot, ale toto víťazstvo neznamenalo všetko. Kol'ko mladých kresťanov už zakúsielo víťazstvo v pokušení, nedali sa zastrašiť tým zlým, neutiahli sa, ale ... to nie je všetko.

Samson pozdejšie viedol víťazné súboje s Filištínmi. Už jeho narodenie bolo spojené so zaslužením, že „on započne zachraňovať Izraela z ruky Filištínov“ (Sd 13:5). Filištíni premohli a zotročili Izraela. Ti nám poukazujú na hriechy a nepodrobene žiadosti, ktoré zotročujú telá i duše ľudí. Samson nad nimi víťazil, i keď ich bola tisícňásobná presila. Ale, žiaľ, iba do času.

Samson vykonal v jednu noc obzvlášť hrdinský a silácky čin. Vytrhol bránu Filištínmi obsadeného mesta Gazy a vyniesol ju na protiľahlý kopec. Namiesto brány, ktorá mu mala zabrániť dosťať sa na slobodu, zostala v hradbách mesta zivajúca diera. Keď chcel, mohol vyjsť alebo vojsť, či priateľ alebo nepriateľ. Mesto bolo vážne oslabené, stratilo nedobytnosť.

Sú mnohí taki, ktorí premohli nielen zotročujúce brány, ale ešte aj druhým umožnili odchod na slobodu. Účinne evanjelizačne pracovali. Ale žiaľ, iba do času.

Strata duchovnej sily možno zobraziť na Samsonovom živote nasledovne:

„Samson zišiel dolu do Timnaty a videl tam nejakú ženu z dcér Filištínov“ (Sd 14:1). Počiatkom pádu bola cesta „dolu“. Čo mal dolu hľadať? Či nebolo dosť krásnych žien v Izraelovi? Ale: „Tú mi vezmi, tá sa mi líbí!“, zanovito prehováral otca i matku. Už v tom nezachoval svoje nazarejstvo – posvätenie. A ďalšia žena, Delilia, znamenala koniec jeho hrdinského života. Okúzlila ho, oklamala, podviedla. To robi svet. A Samson – oslepnený, pohanený, poviazaný, zotročený. Tak končí ten, ktorého sila bola iba nedávno neobmedzená. Iba nedávno trhal povrazy, ktorými ho poviazaли, ale teraz nemohol.

Nebol ostražitý, oddelený, posvätený. Nenesol charakter nazareja Božieho. Kol'ko úžitu mohol urobiť v Božom ľude! Ako dobre mohol súdiť a spravovať Izraela! No po prvej ceste „dolu“ prišla i druhá cesta „dolu“ – a to ešte nižšie.

Nuž, varujme sa cesty dolu, varujme sa pomiešaniu s hriechom. „Cestou života je rozumnému ist hore, aby sa odchýli od pekla dole“ (Pr 15:24).

Strata duchovnej sily je vec tragická. Tak, ako Samson nepočítal s tým, že je slabý, ale si myslí, že sa „otrasie“ ako prv, no sily nebolo, tak prekvapujúco po mnohých výstrahách odide i duchovná sila od takých, ktorí stratia bázeň Božiu a nedabajú na osobné posvätenie – oddelenie od hriechu. Samsonov posledný silácky výkon sa nevyníma z rámca tragédie, lebo pri ňom zomiera.

Nuž, uvážme, že Pán obdaril svoj ľud nekonenečnou silou, ktorú ani brány pekelné nepremôžu. On zaručil víťazstvo v pokušeniach nad diabolom, nad žiadostami tela. Zaručil aj úspešnú evanjelizačnú činnosť a premáhanie satanových bášt. Celý tento víťazný postup je však podmienený posväteným životom v bázní Božej. Kde je nejaká svojvôle, určite sa vyskytne „cesta dolu“ a tým aj hazardovanie so silou darovanou Pánom.

Pavol prosil za moc k posilneniu vnútorného človeka. Je to výzva pre nás, aby sme sa vrátili z polcesty „dolu“ a aby sme spolu s Pavlom prosili za spolupútnikov. -ik

Malý chlapec prišiel za svojím otcom a pýtal sa ho veľmi vážne: „Tato, je satan väčší ako ja?“

„Áno, syn môj.“

„A je väčší ako si ty, tato?“

„Iste, chlapče, je väčší ako tvor otec.“

Chlapec bol veľmi prekvapený, ale premýšľa a znova sa spýtal: „A je väčší ako Pán Ježiš?“

„To nie, On je väčší ako satan!“

Malý chlapec si tedy riekoval s úsmevom: „Tak sa ho tedy nebojím.“

Ak sme prijaliho Pána Ježiša za svojho Spasiteľa, je prítomný v nás a tak môžeme víťaziť nad všetkými satanskými pokušeniami a nástrahám uniknúť. Nezabúdajme: „...ten, ktorý je vo vás je väčší, ako ten, ktorý je vo svete“ (J 4:4).

pripr. Jj

STOPY KE KŘÍŽI

SERIÁL 2

ABEL

"Stalo se pak, když byli na poli, že povstal Cain proti Abelovi, bratru svému,
1. Mojsíje 4:8

1. Smrt Abelova je to nejdůležitější, co o něm víme.

První pár lidí zhřešil a byl vyhnán z ráje. Adam obdělával svá pole v potu tváře. Obklopovala ho celá řada dětí (Gn 5:4). Ale něco více je nám v Písmu řečeno o dvou – o Cainovi a Abelovi.

Mezi nimi byl velký rozdíl. Abel byl tichý Boží služebník. Z jeho úst neslyšíme žádné slovo. Vypráví se nám pouze o jeho tiché oběti. Cain byl člověk hrubý, který se uzávří proti každému působení na jeho srdce. Měl propastnou nenávist vůči Abelovi. A jednoho dne ho zabil.

Nebesa a země zatajily dech: První člověk, který zemřel, byl zabit, byl zavražděn!

Přeběhla tisíciletí. A znovu byl někdo zabit: „Ježíš naklonil hlavu a ducha Otci poručil“. Znovu nebesa i země zatajily dech – vždyť ten, kdo zemřel na kříži, byl také první – první podle hodnosti. Je to ten, skrze Nějž Bůh stvořil nebesa i zemi, jednorozený Syn Boží. A zemřel rovněž násilnou smrtí.

Jak rádi bychom se dozvěděli něco o Abelově životě. Bible nám však mluví pouze o jeho smrti. Podobně i to nejdůležitější u Pána Ježíše byla jeho smrt. Jak nepoměrně velký prostor v evangeliích tato jeho smrt zaujmí! O mnohých událostech jeho života je vypravováno jen stručně, ale smrt Spasitele je popsána podrobně. Vždyť tato smrt znamená smíření hříšníka s Bohem. Jeho smrt znamená náš život, naše vykoupení. Z kříže Pána Ježíše vytékají proudy pokoje. A není nic vzácnějšího pro srdece a svědomí, než pohled na kříž Pána Ježíše.

2. Krev, která nedá pokoj

Kolik bylo zavražděných lidí na této zemi! Proto se na toho prvního mučedníka nezapomnělo. O několik tisíc let od jeho smrti mluví o ni Pán Ježíš (Mt 23:35) a pak pisatel listu Židům (11:4; 12:24). Copak se na tuto krev nikdy nezapomene?

Ne, nikdy! Hned po činu zastavil Bůh Caina a řekl mu něco zvláštního: „Hlas krve bratra tvého volá ke mně ze země“. A právě tak stojí v listě Židům, že Abelova krev „mluví“.

Krev, která mluví! Krev, která volá! Krev, která svědčí!

Ale od krve Abelovy nás Písmo obrací ke kříži: Také krev Syna Božího, vylitá na kříži, mluví. Ale ona mluví lépe než krev Abelova. Její řeč je jasnější, působivější, mocnější.

A to je dobré.

Abelova krev volá: „Trest! Pomstu! Odplatu!“ A stejně volá každá nevinně prolitá krev na zemi.

A co říká krev Pána Ježíše? „Milost!“ Jaká je to nádherná skutečnost! Kdykoliv mi mé svědomí dá najevo, že nemohu obstát před svatým Bohem, uteku se věrou pod kříž Pána Ježíše. Zdej volá jeho krev i pro mne: „Milost!“ A Bůh toto volání slyší. Jak je to dobré, že krev Pána Ježíše volá ještě i dnes „Milost!“ právě tak, jako v době, kdy psal Jan: „A krev Krista Ježíše, Syna Božího, očišťuje nás od všelického hříchu“. K tomu potřebuji jen přijít s vyznáním: „Nejsem nic jiného, než hříšník!“ A krev Pána Ježíše mne zcela zastoupí.

Tato mluvící krev je velké tajemství. Svět si myslí, že vylitím Jeho krve do písku na Golgotě je záležitost skončena. Neslyší ji právě tak, jako Cain neslyšel hlas krve svého bratra. Je omámen vlastním hlkem. Pro Boha je však hřimot, působení světem, nepatrny. Zato však k Jeho trůnu hlasitě doléhá „Milost!“ skrze prolitou krév Ježíšovu pro všechny, kdo si vírou tuto milost přivlastní.

3. Hněv nedojde pokoje

Po Abelově smrti vstoupil Bůh Cainovi do cesty: „Kde je Abel, bratr tvůj?“ Podle odpovědi Cainovy víme, že nechtěl mit nic společného ani s mrtvým Abelem. Nechtěl na něj vzpomínat. Hněv zůstal v jeho srdci.

Podobně i přirozený člověk nenávidí ze všeho nejvíce Kristův kříž. Apoštol Pavel o tom také říká: „My pak kážeme Krista ukřížovaného, Židům zajisté pohoršení a Rékum bláznovství“ (1K 1:23). Na druhé straně však Kristův kříž je pro nás, kteří jsme povoláni být Božími dětmi, mocí a moudrostí Boží (1K 1:24).

Kainův duch chce v nás vyvolat jiné obrazy, než Kristův kříž. On nechce nic vědět o mrtvém Abelovi, o ukřížovaném Spasiteli. Kéž nám dá Pán, aby Cainův duch se u nás nikdy neprojevil.

W. B.

Chraň srdce v svetle života

Bol búrlivý zimný deň. Jediný syn svojich rodičov mal na druhý deň odcestovať do cudziny za prácou a vzdelením. Otec rozsvietil sviecu, podal ju synovi so slovami: „Obid s touto sviecou celý dom a prines ju horiacu späť“

„Ale, otecko, veď fúka vietor a prší!“

Otec trval na svojom. Syn tedy išiel. Opatrne chytil koniec horiacej sviecie pravou rukou tak, aby plameň chránil pred vetrom. Vrátil sa dnu s horiacou sviecou. Otec mu položil ruku na pleco, pozrel mu do očí a povedal: „Syn môj, odchádzas z otcovského domu a poznás búrlivosť sveta. Ako si dnes chránil pred vichrom toto svetlo, tak opatruj svoju lásku k domovu, svoju vieru v Boha a čistotu srdca i duše. Ak to budeš robiť, nikdy sa nestratíš vo tme. Prines mi zo svojej cesty do sveta svoje svetlo horiacie!“

Pán Ježíš nám dal do ruky horiacie svetlo života. S ním máme prísť až do nebeského domova. Toto svetlo majú ľudia pri nás vidieť (Mt 5:16). Ono slúži nám, aby sme nepadli do nejakej jamy a nezašpinili sa, ale i pre druhých, aby mohli nájsť cestu k Pánu Ježíšovi. Ako svieti to moje svetlo života? -jj

Otec sa chce holí. Nie však strojčekom, ale britvou. Chvíľu si nedá pozor a už je zle. Dvaapoločný Mirko chyti do ruky britvu, lenže nesprávnym koncom, za ostrie čepele. Čo má otec robiť? Keby uzal Mirkovi britvu nasilu, poraze ho. Dostal dobrý nápad.

„Mirko, pozri na to krásne jablčko na stole. Je twoje, vezmi si ho!“

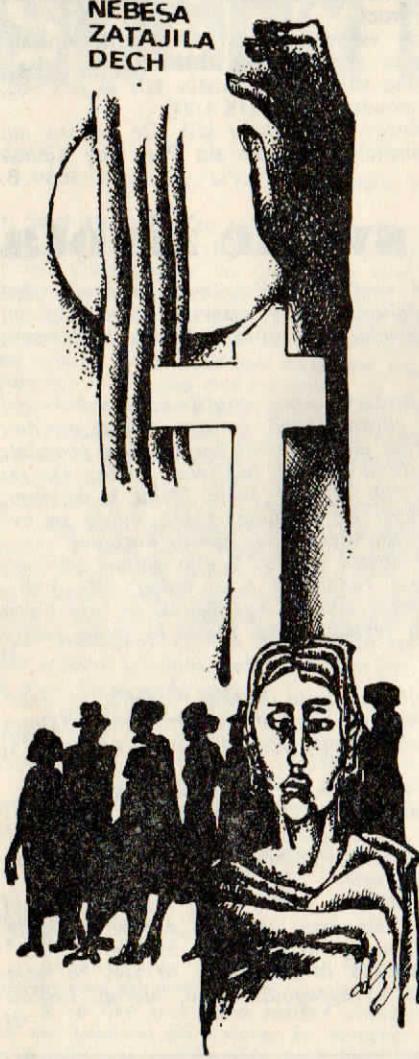
Dieťa už stiahla po ovoci, ale samozrejme tou voľnou rukou. Otec po-kráčuje: „Počkaj, ešte niečo. Jablko si môžeš vziať, ak odložíš britvu.“

Krásne ovocie lákala Mirko položi nebezpečnú hračku. Rodičia si šťastne vydýchnu. Dieťa nemá na ruke ani poškrabnutie.

Mnohí si zahrávajú s hriechom. A Boh to dobře vidí. Nuka človekoví pokoj, slobodu, radost, ale za to musí odložit svoje hriechy „Ale teraz zložte aj vy všetko: hnev, prchkosť, zlost, ráhanie, mrzkomluvu zo svojich úst“ (Ko 3:8). On žiada, aby sme opustili všetko to bezcenné, to zlé, čo nám škodi, a len tak budeme sa môcť hnáť za spravodlivosťou, vierou, láskou a pokojom (2Tm 2:22). -jj

Dne 9. září t. r. jsme se rozloučili s tělesnými pozůstatky našeho milého bratra MIROSLAVA BUDINY na hřbitově v Petřvaldě. Byl několik let těžce nemocen, ale vždy statečně nesl svůj kříž až do konce života. Častokrát byl v různých nemocnicích upoután na lože, ale i při těchto příležitostech svědčil o Pánu Ježíši. Těšil se na obecenství s věřícími a proto velmi rád navštěvoval shromáždění, z něhož byl také Pámem odvolán do věčnosti.

Scházel nám jeho vřelý stisk ruky i úsměv na tváři, který byl projevem jeho radosti v Pánu. Věřící sboru Orlová

NEBESA
ZATAJILA
DECH

Krev Abele volala pomstu;
krev Božího Syna
volá odpuštění,
probodenýma rukama
nabízí smíření.
Jeho láska
zlomila pouta hříchů,
roztrhla oponu svatosti
a lidství,
ukojila hněv,
otevřela ráj.

Nebesa zatajila dech,
když první člověk zemřel;
a s hrázou tají dech,
že lidé běží do záhuby.
Člověk neslyší hlas krve,
který volá k očištění.
Člověk je hluchý
k tichému hlasu Boží lásky.
Člověk nevnímá
volání k věčnému životu.

Nebesa zatajila dech ...
i já se s hrázou chvěji
a volám — nechoď dál!
Nechoď dál, takhle zahyneš!
Obrat se zpět
k živému Bohu.
Poslechni hlas krve,
která volá milost pro tebe.
Bůh ji slyší
a On ji poslechne,
milost Ti dá.
Jen přijmi znamení krve
do svého srdce,
pak ti Bůh odpustí,
za dítka tě vezme.

Nebesa zatajila dech,
když první člověk zemřel.
Člověk zabil člověka.
Nebesa zatajila dech,
když první, ten První zemřel.
Slunce zastřelo tvář,
když Boží Syn umíral.

Nebesa zatajila dech,
i já se stavím stranou,
abych viděl tvoje obrácení;
abych se s tebou radoval.
Jen přijmi Pána Ježíše!

-pvy

KNIHA NEHEMIAŠOVÁ

A OBNOVA V CIRKVI

„A toto všetko sa dialo tamtým predobrazne, a je napísané na naše napomenutie, ku ktorým došli konce vekov.“

1K 10:11

Duch Boží nám v tomto verši pripomína jednu zo základných biblických právd, že v starozákonných dejinách máme poznávať Božie napomenutie i pre nás, ktorí žijeme „na konci vekov“ a patrime k cirkvi Pána Ježíša Krista.

Pán Ježíš rozprával svojim učenikom príbehy z predchádzajúcich vekov práve takým spôsobom. Ako bolo za dňi Noeho, tak bude aj za príchodu Syna človeka (Mt 24:37). Lotova žena, reptonie Izraela na pústi, cesta Kainova, blud Balámovej mzdy, protirečenie Kóreho (Lk 17:32, Ju 11) sú nám výstražným napomenutím; naopak, trpežlivosť Jobova, život mužov a žien viery (Jk 5:11, Žd 11) sú nám príkladom k nasledovaniu.

Môžeme si teda na podklade Písma položiť otázku: **Ako nám môžu udalosti z knihy Nehemiášovej slúžiť k napomenutiu?**

Odpoveď nám dá len vázne zahľbanie sa do jednotlivých kapitol a veršov tejto knihy so súčasným porovnávaním záverov v novozákonných knihách. Nepôjde nám tedy o výklad knihy Nehemiášovej, ale o **analogiu¹⁾** či **aplikáciu²⁾** tejto knihy do podmienok budovania cirkvi Pánovej.

Prečo nám má práve kniha Nehemiášova slúžiť k takému rozboru? – Nie je to nič nové, už mnohí vykúpení v minulosti tak robili, pretože **obnova** jeruzalemského chrámu, hradieb, bráns i pobožnosti po babylonskom zajatí je veľmi prilehavá pre pochopenie Božieho úmyslu s obnovou v cirkvi za našich dní.

Mnohým je známe dielo J. A. Komenského „Obnova cirkvi“. Napísal ho v roku 1632 pod názvom „Haggaeus redivivus“ (Haggeus znova oživený). Na príklade návratu zajatých z Babylonu, ktorí začali na troskách budovať jeruzalemský chrám a rôznych nedostatkov pri tejto obnove, v odkaze na výzvu proroka Hagega k tým, ktorí zanedbávali obnovu chrámu, Komenský poukazuje, čo je potrebné k „horlivému budovaniu a opäťovnému usporiadaniu domu Božieho (ktorým je cirkev)“. Tak napomína „kresťanské vrchnosti, služobníkov Pánových a všetok pobožný ľud“. Vydatel knihy (v tomto storočí) pozmenil pôvodný názov na „Obnovu cirkvi“. K tejto zmene musíme pripomeneť, že pod slovom „cirkev“ rozumieeme okrem miestneho zboru i ten neviditeľný „zástup ľudu, vybraných za sveta, ktorí súc osvetení Slovom a Duchom Božím a tak opravdove znajúc Pána, svojho Boha a Jemu podľa vymerania jeho vôle príjemne slúžiac, pripravujú sa k večnému s Kristom v nebi bývaniu a kralovaniu“ (Komenský). Táto cirkev je slávna, v Božích očiach nemá poškvrny ani vrásky, rastie v svätý chrám v Pánovi (Ef 2:21), patrí k telu Kristovmu, kde On je Hlavou. Preto žiadnym ľudským snažením nie je možné túto cirkev „obnovovať“, opravovať, skrášľovať. Je však možná obnova v cirkvi a rozumieť tým konkrétnych jednotlivcov i miestne zbyty v danom čase a na danom mieste. Takto Pán Ježíš skrže Jána napominal sedem maloázijských zborov, keď každému vytýkal i odporúčal niečo iné podľa toho, čo ktorému bolo potrebné.

Na jednotlivcov zboru v Ríme sa obracia Pavel s prosbou, aby sa menili **obnovením svojej mysli** (R 12:2); Kolosanom pripomína, že **nový človek sa obnovuje** podľa obrazu Pánoch (3:10). **Obnova** tedy znamená postavenie toho, čo bolo zbúrané, oprava poškodených miest a v duchovnom zmysle zmena v učení, v myслení, v živote, vo forme zhromažďovania atď. s cieľom vrátiť sa do pôvodného obrazu, k príkladu apoštola, prvotnej cirkevi, realizovať Písmo v súkromnom i zborovom živote.

Týmto smerom sa tedy budeme uberať pri vložení do udalostí knihy Nehemiášovej. Na príklade Božieho jednania s ľuďmi v tej dobe si vezmeme poučenie pre nás vzala k Pánovi a Jeho dielu.

I. HISTORICKÉ POZADIE UDALOSTÍ V KNIHE NEHEMIAŠOVEJ

Keď si budeme čítať knihu Nehemiášovu (ale to platí i o každom úseku Biblie),

mali by sme vedieť, v ktorom období a za akých podmienok sa odohrávali popísané udalosti a prečo Pán Boh jednal tak a nie inak. I v našej dobe má Boh iné posolstvo pre veriacich v rôznych krajinách, a ono je iné i pre zbytove v jednej krajine a v detailoch iné i pre jednotlivcov v jednom zbere.

Na obrázkoch sú uvedené časové údaje niektorých rozhodujúcich udalostí vo vzdahu ku knihe Nehemiášovej. (Tieto časové údaje sa podľa iných prameňov môžu čiastočne lísiť.) Najprv si musíme uvedomiť, že v r. 930 pr. n. l. došlo k rozdeleniu spoločného kráľovstva 12 pokolení Izraela na dve kráľovstvá: Izraelské a Judské. Izraelské kráľovstvo zaniklo v r. 721 pr. n. l., keď väčšina jeho obyvateľov (10 kmeňov) bola odvedená do asýrského zajatia, alebo bola rozohnaná medzi okolné národy.

Ale čoskoro upozorňuje prorok Jeremiáš, že bude zničené i Judské kráľovstvo a Jeruzalem zničený. V r. 612 pr. n. l. bolo spojenými silami Médov a Babylončanov zničené hlavné mesto Asýrie Ninive a celé Asýrske kráľovstvo padlo v r. 606 pr. n. l. Novobabylonská ríša s Nabuchodonozorom sa rozpínala ďalej. Podmaňuje si Júdu, ktorého kráľ Jeho Jakim sa však čoskoro (r. 602 pr. n. l.) postavil na odpor Babylonu. V r. 597 pr. n. l. Nabuchodonozor porazil Jeruzalem a odvádzal kráľa a iných mužov (vid' kniha Daniel) do zajatia. Keď kráľ Cedechiáš (2Kr 24:20) sa opäť „sprotivil babylonskému kráľovi“, ten posielal svoje vojsko pro Judské ríši. V r. 586 pr. n. l. bola Judea podmanená, Jeruzalem včítane chrámu spálený a ľud odvedený do babylonského zajatia.

Prorok Ezechiel bol odvlečený do Babylonu pri prvej deportácii (r. 598 pr. n. l.) a tak v jeho knihe čítame, ako neprestajne počas vlády Cedechiáša hľásal vyhnancom úplné zničenie Judského kráľovstva. Po r. 586 pr. n. l. začal však predpovedať budúci návrat do vlasti, ako aj obnovenie bohoslužby. Tiež druhá časť knihy Izaiáš (od kap. 40) sa vzťahuje na predpoved skorého návratu zajatých do vlasti.

Novobabylonská ríša nemala dlhého trvania. Najprv perský kráľ Círus porazil Médsku ríšu, čím vzniklo kráľovstvo Médov a Peršanov, a potom Círus dobyl Babylonu v r. 539. Rok na to vydal známy dekrét pre umožnenie návratu judských zajatcov (Ezdráš 1. k.). Prvých navrátilcov bola hŕstka. Čakali ich v Judsku neutešené pomery. Ti, ktorí neboli odvedení do zajatia, žili v biede a sami sa nedokázali vzchopiť k obnove Jeruzalema i chrámu. Až tí, ktorí sa navrátili, začali konáť dielo obnovy. Ale narazili na prekážky takého rázu, že aj oni prestali s obnovou chrámu.

Haggeus vysvetľoval ľudu, že nemá právo odkladať stavbu chrámu vzhľadom na súčasné hmotné starosti, pretože naopak, bidea že dôsledkom toho, že Hospodin na obnovu návratu nečaká, lebo Hospodin sa vráti a splní i ostatné svoje zaslúbenia, týkajúce sa očakávania blaženej doby. Keď sa obnovený chrám sa stane viditeľným závdavkom, lebo Hospodin sa vráti a splní i ostatné svoje zaslúbenia, týkajúce sa očakávania blaženej doby. Keď sa obnovený chrám nedá zrovnať so slávou a nádherou Salamúnovho chrámu (zrov. Za 4:10), budú k nemu prichádzať všetky národy a prinášať Hospodinovi poklady celého sveta (vid' Hg 2:7-10).

Do Jeruzalema sa vrácali postupne ďalšie skupiny zo zajatia a tak asi po 20 rokoch od prvého návratu bola znova obnova začiatá a chrám dokončený (r. 515 pr. n. l.). Chrámom získalo židovstvo opäť duchovné stredisko. Nemali už kráľa, a pokolenia boli rozptýlené. A predsa tu bol pevný bod – chrám. Stačilo, keď tu boli zástupcovia jednotlivých pokolení a tak Židia mohli naviazať na prvotné poslanie Izraela ako ľudu Božiemu a nie už ako národa. Hovoríme tedy o náboženskej obci jeruzalemskej, alebo o jeruzalemskom zbere, spoločenstve židovskom.

Keďže tu nebolo kráľa, veľkňaz sa stáva najvyšším predstaviteľom židovstva a prostredníkom mezi Bohom a ľuďmi. Vedľa kňažskej triedy vzniká samostatná trieda levitská, ktorá koná rôzne služby v chráme. Prvým veľkňazom sa stáva Jozue (Za 3:1).

Ani obnovením chrámu sa mnoho nezmenilo na náboženskom živote. Chýbala mu hlbka a uvedomenosť. Mnohé veci sa konali iba formálne. Sobota sa nezachávala. Vchádzali do manželstva s cudzozemcami, rodinné a manželské zväzky boli uvolnené. Odraz týchto neutešených pomerov vidíme v knihe Malachiášovej. Okrem toho Jeruzalem neboli opevnený. Hradby boli rozbité a brány ležali spustošené. Do mesta Hospodinovho mohol vojsť ktokoľvek a to malo veľký vplyv na duchovný život ľudu.

Za takýchto vonkajších a vnútorných okolností, 93 rokov po prvom návrate zajatých z Babylonie, sa začína história knihy Nehemiášovej... (rok 445 pr. n. l.).

II. NEHEMIAŠ A OSOBNOSŤ BOŽIEHO SLUŽOBNIKA

Nehemiáš, ktorého meno v preklade znamená „Hospodin potešil“, bol vysokým úradníkom na dvore perského kráľa Artaxerxa. Narodil sa vo vyhnanstve. Jeho rodičia a pravdepodobne i starí rodičia, boli emigranti. Jeruzalem tedy nikdy predtým nevidel. A predsa oň mal záujem. Zvlášť ho dojali zprávy, ktoré mu priniesol jeho brat Chanani (v preklade Zmiloval sa (Hospodin), v akom smutnom stave sú ľudia i mesto jeho vlasti. Smútok doňa dohlásil na neho, postil sa, modlil a po určitom čase vyznáva i pred kráľom príčinu svojho zármutku. Žiada ho, aby mohol odísť do Jeruzalema postaviť toto mesto. To je stručný príbeh veršov 1:1-2:8.

1. Pri prečítaní tohto príbehu musíme si položiť prvú otázku: Prečo až za 141 rokov od zburania chrámu a mesta povoláva Pán Boh človeka k jeho obnove? Čo sa zmenilo na jeho ľude, že dáva milosť k obnove? On čakal. Druhé aj tretie pokolenie muselo okúsiť trpkosť súdu za neposlušnosť otcov. To si hlboko uvedomil i Nehemiáš (1:6). Nebolo to tedy ľudskej dieľu, podľa naplánovania človeka, že povstáva muž, ktorý je ochotný konáť veľké Božie dieľo.

Obnova v cirkvi nemôže byť vecou človeka. Nedá sa predom stanoviť, pripraviť, „organizovať“. Veríme, že tisíce modlitebníkov sa za vec obnovy Jeruzalema modlilo. Ale Boh mal a má i dnes svoj čas. S napäťom počúvame, v ktorých miestach našej zeme dochádza k prebudneniu. Modlime sa aj za to naše?

„Ak to na nás nezáleží, potom nemá zmysel sa za to modliť“, si možno niekto pomyslí. A tu sme pri druhej stránke mince. Aj človek má svoju zodpovednosť za prebudnenie, obnovenie v cirkvi. Človek má slobodnú vôľu, nemusí, ak nechce. Jonáš odmieta vykonáť Božie posolstvo. Mnohí povolaní k službe Pánom nechcú byť Jemu oddaní, nechcú znášať dôsledky tejto služby. Preto ich Pán nemôže použiť ku konkrétnym činom. V Jeruzaleme boli vynikajúci mužovia, ale nikto z nich nemal také vlastnosti služobníka, aké mal Nehemiáš.

Keď čítame životopisy veľkých Božích mužov, stretávame sa často s poznámkou, že spočiatku nemali radosť z práce, do ktorej boli Pánom povoleni. Konali ju akosi tažko, násilne. Ich služba slovom, evanjelizácia sa miňali cieľom. Niekedy až po rade rokov, keď úpenlive sa modlili za zmocnenie a obnovovali vnútorného človeka v živote podľa vôle Božej, boli naraz zmcnení, plní Ducha a hoci ich vlastnosti služobníka, aké mal Nehemiáš.

Majme na myšli tieto dve stránky v Božom diele: Boh a človek. Preto je napísané, že sme „Božími spolupracovníkmi“ (1K 3:9), to znamená, ak On nepracuje, my by sme sa marné namáhali. Na druhej strane, ak ON chce a my nie sme pripraveni, potom čaká. Prosme Ho tedy, aby On pracoval, lebo vyjadrujeme tým, že nám Ježiš ide, že nie sme ľahostajní, ak sú niekde „brány“ v sutinách. Ale rovnako intenzívne posudzujeme samých seba, či máme vlastnosti, ktoré sú požadované od Ježiša spolupracovníkov. Ktoré sú to, môžeme vidieť na Nehemiášovi.

2. Nehemiáš prejavil záujem, ako sa majú jeho „bratia“ vo vlasti. Mal dosť svojich starostí, ale on mal ešte vyšší záujem nad svoje povolanie. Tomu, čo spôsobuje, aby naše srdce tlklo pre iných, sa hovorí láska. „Tak miloval Boh svet“. Sme ľahostajní vôči duchovnej biede? Je nám to úplne jedno, ak veriaci ľudia nežijú oddeleným životom? Keď brány ich duše sú otvorené do sveta? Nehovoríme: „Či som azda strážcom svojho brata?“ Ako nás môže Pán použiť, keď nemilujeme bližných, bratov a sestry a tým ani Ježiš samého! Kto svedčí, že láska je zmyslom kresťanského života. Kto ešte nevydal svedectvo o Pánu Ježišovi ľuďom, ktorí nepocitili oheň lásky k službe iným, kto z lásky nevzal bremeno druhému, ten vlastne ešte nepoznal, v čom je tajomstvo kresťanskej služby.

Nehemiáš bol ochotný všetko stratíť, priať kráľovu, možno i postavenie, majetok, slávu, len aby pomohol bratom. Láska nehľadá svojho vlastného, láska znamená obeť. Ale sme aj my takto hotoví sa obetovať? Ak nie, potom nečakajme, že Pán nás použije k obnove.

A už tu odkiaľsi zneje hlas: „Láska, to nie je ako vedomosť, ktorú by sme

mohli získať štúdiom, ani iným spôsobom. Nemám tento dar a tak za to nemôžem". Láska je ovocím Ducha, nie darom Ducha! V tom je rozdiel. Ak mám Božieho Ducha a dovolím, aby On mohol pôsobiť v mojom živote, potom On spôsobuje prameň Bozej lásky v mojom srdci. Preto je toľko napomenutí v listoch apoštolov, aby sme sa milovali navzájom, aby sme o lásku stáli (1K 14:1), aby sa ona rozhojnovala (Fp 1:9).

3. Nehemiáš bol dobrým posluchácom. Pozorne sledoval, čo mu jeho krajania rozprávajú o pomeroch v jeho vlasti (1:3–4).

Pán Boh k nám hovorí rôznym spôsobom: skrze Ducha priamo k nášmu duchu – počujeme ten vnútorný hlas; skrze Písma, keď si ho čítame a o ňom uvažujeme; skrze rôzne udalosti v našom živote, a častokrát skrze slová ľudí. Prečo chodíme do zhromaždení? Aby sme skrze službu bratov počuli Boží hlas k nám. A tu sme vo veľkom nebezpečí, že sme špatnými poslucháčmi.

Aby sme mohli dobre počuť, musí byť naša mysel čistá a duch kľudný. Niekoľkokrát čítame v Písme: „Kto má uši k počutiu, nech počuje, čo hovorí Duch...“ Všetci máme „uši“ a predsa nie všetci počujeme hlas Ducha.

Ale nielen o to ide, počuť Boží hlas pre seba. Máme byť pozornými poslucháčmi i pre záležitosti iných. Žijeme v dobe, keď ľudia majú pre druhých tak málo času. V istom časopise stálo, že podľa prieskumu človek vydriž počúvať toho druhého necelé tri minúty bez prerušenia. Ako máme pomáhať druhým, keď nemáme pre nich ucho? „Vyznávajte si jeden druhému hriechy a modlite sa druh za druha“ (Jk 5:16) – to je biblický spôsob vzájomného porozumenia, pomoci a nápravy. Nepotrebujeme „obnoviť“ aj túto oblasť nášho života? Veľmi nám chýbajú takí Boží spolupracovníci, ktorí by mali dostatok času pre počúvanie bolestí iných, ktorí by vedeli spoločne na modlitbách zápasili s tými, ktorí takúto pomoc potrebujú.

Pán nás často vychováva tak, že dopúšťa do nášho života kríž, aby sme poznali, čo znamená pomoc druhého. Byť k úžitku Bohu a ľuďom nie je lacné ani ľahké.

–jos

Poznámky:

- 1) *analogia* zn. obdoba, zhoda, podoba.
- 2) *aplikácia* zn. upotrebenie, použitie, uplatnenie, prenesenie poznatkov, skúseností.
- 3) Slovo *žid* pochádza z latinského *Iudeus*, čo je preklad hebrejského názvu pre Júdu. Po návrate zajatých z Babylóna sa začína hovoriť o *židovstve* (Judejci) ako o príslušníkoch izraelského národa.

UKÁŽKY Z PROROCKÝCH KNÍH

I vrazil som: „Dokedy až, Pane?“
Odpovedal na to: „Až dotial, kým mestá

nebudú spustošené, nebudú bez občanov, a domy bez ľudí,
polia pusté.

Pokým Hospodin nevyženie z nich ľud.

V krajine zavľadne veľká prázdnota,
a ak v nej zostane ešte desiatu časť ľudí,

bude znova zničená ako brest a dub,
z ktorého pri stínaní ponechali len peň.

Tento peň im bude presväťom semennom“.

Izaiáš 6:11-13

Ó Beda! Aké je osamelé
mesto kedysi ľudnaté!
Veľká pani medzi národami
zostala sťa vdova.
Koruna nám padla z hlavy.
Beda nám! Zherešili sme!
Preto je naše srdce choré.
Preto sa nám oči skalili.
Pretože je hora Sion spustnutá.
Sakali sa prehľňajú po nej!
Navráti si nás k sebe, Hospodine,
a my sa vrátíme.
Obnov naše časy, ako boli kedysi.
Plač 1:1, 16-18, 21.

Hospodin hovorí takto:
„Prestaň nariekat!
Osuš si slzy!
Dostaneš náhradu za svoju bolest...
Je nádej pre tvoje potomstvo.
Vráť sa späť do svojich miest!
Jeremiáš 31:16, 17, 21.

O MODLITBĚ

V našich shromážděných

Nevidím pôsobení Ducha svätého v tom, jestliže modlitba nebo díkúčinění obsahuje dlouhé líčení určitých bodů učení. Kdo se modlí, mluví s Bohem a ne se svými bratry. Nesluší se držet Bohu kázání.

Scházení se k modlitbě je výborným zkušebním kamenem pro duchovní stav daného shromáždění. Plný sál v nedeli a prázdné lavice při modlitebních hodinách ukazují, že v duchovním životě věřících není něco v pořádku. Modliš-li se v modlitebni hodině, pak nenapomínej a nepoučuj, nýbrž modli se! V modlitebně vyjadřujme Bohu naše díky a žádosti.

Nehledej krásná slova a vybrané výrazy. Mluv tak prostě, aby ti i dítě rozumělo.

Oslouj Boha, Otce nebo Pána Ježíše a ne shromáždění. Nekonej Bohu a lidem vzneseňé prosloví, ale modli se. Nevyjmenovávej také celou řadu pravd, ale předkládej žádosti „s modlitbou a díkúčiněním“.

Nemarni také čas tim, že ujišťuješ Pána stále znovu, jak je veliký, spravedlivý a dobrotivý. A především se vyhýbej neutivému a čas ukrádajícímu opakování proseb, které znovu a znovu tytéž věci jen novými slovy. Uvaž: „Bůh je na nebi a ty na zemi, proto necht jsou slova tvá nemohná“ (Kaz 5:2).

Modli se v shromáždění za určitým účelem, ale ne za věci, které jsou osobní a týkají se jen tebe. To patří do komárky. Mysli na oslavění Pána, na Jeho dilo a na Jeho lid v blízku i v dálce a na věci, které se týkají nás všech.

Neopakuj příliš často: Ó pane Ježíši, o Bože a Otče atd. Někdy je možno slyšet oslovení na začátku každé věty. I toto zarmucuje Ducha Božího a nadto to není vhodné. Vzpomeň, jak se modlil Pán (Jan 17).

Ríkej přímo, co si myslíš. Bud' prostý, srozumitelný a vážný, nikdy se nepokoušej při modlitbě být obratným řečníkem. Nemodli se nikdy jen proto, aby ses modlil, tj., abys vyplnil čas, nebo dokonce, aby tě bylo slyšet ve shromáždění. Ať tvá modlitba není příliš dlouhá! Modli se raději častěji, leží-li ti mnoho na srdci. V komárce, až budeš sám, tam se modli, pokud čas a síla stačí, ale nikdy ne veřejně.

Mluv tak hlasitě a zřetelně, aby ti všichni rozuměli. Jaký užitek má z toho shromáždění, nerozumí-li ti? Jak může pak k tvé modlitbě říci Amen?

Především myslíme na to, že jsme povoláni modlit se „v Duchu svatém“, pozdvihovat „svaté ruce“ k Bohu a volat k Němu „s čistým srdcem“.

Cítíme-li, že už není síla k modlitbě, skončeme ji tedy a nepokoušejme se (zbytečně) prodlužovat modlitební chvíliku.

(Uvedené úvahy a věty jsou jednotlivě vybrány ze starých ročníkov časopisu „Der Botschafter“ (1865, 67, atd.). Proto postrádají souvislost. Myšlenky jsou však právě tak cenné a časové jako před sto lety.)

připr. DZ

No, to je úžasné, skvělé, báječné!

Takto jsem zajásala po přečtení článku „Nemám čas“ ve 4. čísle letošních živých slov. Vždyť to je téma, které mi nedá spát od okamžiku, kdy jsme se dohodli, že se právě jím budeme zabývat na dovolené s mládežnicí. A to už je hezkých pár dnů...

Od té doby mě neustále pronásleduje myšlenka, že by to bylo výborné téma do našeho časopisu, téma jak dělané pro vyvolání živé diskuse, neboť je to problém nad jiné aktuální a každý by k němu jistě měl co říci.

A tak se raduji z toho, že Pán s touto otázkou nedává spát nejenom mně, ale i mnohým dalším, kterým není lhoustejně jakým způsobem člověk tráví čas, ten vzdárný dar od našeho Stvořitele.

Tak tedy, děvče, chlap se pera a piš, vždyť tento článek je již přímo výzvou! Jenomže, víte, jak bych vám to řekla — já teď prostě NEMÁM ČAS!

Byla zde již zmínka o tom, že čas není veličinou, kterou bychom si sami vytvořili, vyrobili, sestrojili a tudíž s ním mohli podle své vůle nakládat. Čas je dar, který každý z nás obdržel s darem života a jako s darem, se vzácným darem, bychom s ním měli zacházet, disponovat. Je to dar, který je pomíjivý, který si nikdo z nás nemůže někde uskladnit, schovávat do zásoby.

Hlavní otázka tedy zní, jak s našim časem hospodařit, jak s ním nakládat podle přestav jeho Dárce.

Dovolím si předpokládat, že každý z nás (a nemusí ani jít o člověka věřícího, o křesťana, protože tuto podvědomou zodpovědnost za využívání času si každý v sobě nese a nikterak se jí neubrání) se dostal alespoň jednou v životě do situace, kdy si řekl: „Tak takhle to dál nejde, takto už čas nesmím nikdy promrhat. Od zítřka budu svědomitě využívat každého okamžiku, každou vteřinu, nesmí mi vzniknout žádné prostoje!“ Výsledkem takového vnitřního rozhodnutí obvykle bývá obsáhlý plán, seznam činností, úkonů, které je třeba udělat, zařídit, obstarat... A dovolím si nyní další předpoklad, že tento smělý plán nebývá obvykle dodržen. Je totiž zpravidla byl nevědomky a nechtíc veden v počátečním nadšení falešnou touhou „uštvat se v práci nebo se ve službě udřít“. Ne, toto rozhodnutí přece nemusí znamenat, že se vzdám veškerého odpočinku, že si nedopřeji jedinou radostnou chvíli, že se nenechám ničím rozptýlit od své práce.

Každý zajisté uzná, že to není naším cílem, že to ani není záměr Dárce času, a že ani tento způsob plánování nedokáže uspokojivě vyřešit naši „časovou krizi“. Je pravda, že nám mnohdy může pomoci a ušetřit chvíle zmateného pobíhání, ale to ovšem až po té, kdy si zcela zodpovědně uvědomíme, co je pro nás v životě důležité a co svoji důležitost postrádá. Co je bezcenné a naopak co má cenu nad jiné vzácnou. Bez čeho se v životě prostě neobejdou.

A tak ještě třetí předpoklad: vytvořím-li si takovouto určitou stupnici hodnot, pak jistě tomu, co je postaveno nejvýše se budu snášet věnovat maximum svého času. (Je pro nás tím nejvzácnějším náš Pán?)

Rádu činností děláme naprosto zbytečně a nesmyslně, a to jenom proto, že si nedokážeme střízlivě a upřímně říci, co bychom podle hlasu svého svědomí udělat MĚLI a co bychom učinit jenom CHTĚLI. (Chtěla bych si dnes doplést svetr, abych si ho už zítra mohla vzít do školy. Měla bych ale raději jít navštívit starou, nemocnou tetičku a nebo svoji kamarádku, kterou jsem nedávno pozvala do shromáždění — možná, že mě právě teď potřebují a zítra, zítra už může být na moji pomoc, povzbuzení, pozdě.)

Ale — je toho přece tolik! Tolik povinností, tolík starostí — škola, zaměstnání, rodina...

Náš Pán nám nikdy nenařizuje víc práce, než kolik jí jsme schopni udělat. Jestliže se naučíme opravdu v každém okamžiku svého života Jemu důvěřovat, na Něho se spolehat, bude to pro nás ten nejspolehlivější prostředek, jak ušetřit čas.

Vždyť jestliže každou svoji činnost, vše, co chceme udělat, předložíme Pánu a pak to děláme s Jeho požehnáním (nebo od té či oné činnosti pokorně ustoupíme), můžeme tak činit s radostným vědomím, že naplníme Jeho vůli, že jednáme podle Jeho hlasu. Vyvarujeme se jakékoli zbytečné činnosti, jestliže nebudeme plánovat sami a jestliže se naučíme žít natolik pokorně a poslušně, že nejen že své už hotové plány budeme předkládat ke schválení Pánu Bohu, ale že Ho přizveme jako svého Rádce každé ráno, v každé situaci, kdy se budeme rozhodovat pro další činnost.

A na závěr bych ráda připomněla jeden známý verš z Písma. Známý a mnohdy nerespektovaný. Kéž by se nám vybavoval před očima vždy, v každodenních všedních životních situacích: „VŠECKO, CO ČINÍME, KONEJTE Z CELÉ DUŠE, JAKO PÁNU, A NE LIDEM“. (Ko 3:23). -mi-

Když přijdou problémy

I věřící lidé, kteří chodí s Pánem Ježíšem, mívají těžkosti. Nikdo není ušetřen problémů, které jsou však rozdílné jako jsou rozdílné i schopnosti člověka k jejich snášení. Snad jsi se doposud, milý čtenáři, domníval, že Pán Ježíš ti zabezpečí bezstarostný život, v němž by ses mohl bez větších těžkostí osvědčit. Ale takový život by nám nebyl k pomocí pro zdravý růst ve věře. Ostatně již David poznal, že za mnoha těžkostmi a nad nimi stojí vždy Bůh (Z 68:20).

Obvykle se nejdříve snažíme sami vyřešit naše problémy. To se nám může dařit, ale jen na krátký čas. Docílili jsme částečného řešení, ale ne trvalého, který předpokládá úplné odstranění problému.

U Mt 8:5–13 čteme o římském setníku, který měl dobrého služebníka. Za jeho věrnou a obětavou službu mu byl vděčný a měl ho rád. Ale jednoho dne vážně onemocněl. Setník možná nikdy nečekal, že ho potká taková nepříjemnost. Ale co dělat s problémem, který nemůže vyřešit? Jak vrátit zdraví, když to nedokáže? Rozhodl se svěřit svou tiseň Pánu Ježíši.

Toto je příkladem pro nás, protože to mnozí nedělám jako ten setník. Modlíme se v těžkostech k Pánu, ale jen tak všeobecně, nevyznáváme mu konkrétně, co potřebujeme, na co očekáváme. Není to trochu formální, když se modlíme: „Pane, ty přece znás moje starost!“? Věta je pravdivá. On skutečně všechno, co mne trápí, co potřebuji. Ale známou mé důvěry bude, když Mu to řeknu jmenovitě. A to platí o vyznání hříchu, prosbě za nějaké záležitosti, vyjadření vděčnosti za prokázanou milost, tak jak to udělal setník.

Když Asyrští obklíčili Jeruzalém, král Ezechiáš nenařídil všeobecnou brannou povinnost, nebo nespolehl se na to, že Hospodin přece ví o tomto ohrožení svého lidu! Vzal výhravný dopis Senacheriba a rozprostřel jej v chrámu před Bohem. Jemu vylíčil tento problém a obdržel jasnou odpověď: „... Toto praví Hospodin, Bůh izraelský: Zač jsi se modlil strany Senacheriba, Krále Asyrského, vyslyšel jsem tě“ (2Kr 19:20).

Jistě přiznáváme, že pomoc našeho Pána si nezasluhujeme. Podívejme se však na ty, kteří přicházejí s prosbou za Pánem Ježíšem a byli vyslyšeni! Celníci, nevěstky, malomocní, žebráci — každý zbožný Žid se jim raději vyhnul, ale Pán Ježíš ne! Proto se nemusíš ani ty stydět rozprostřít před Ním otevřené svou tiseň a každý problém. Pak poznáš pravdivost slov Písma: „... všelikou péči svou uvrhnuce na Něj, neboť On má péči o vás“ (1Pt 5:7). On nemusí ihned svým ANO odpovědět na naše volání a přání. Snad nám poví ČEKEJ! nebo také NE!, ale přesto se stalo něco důležitého: vložil jsem svou starost na Pána a On ji přiveze k dobrému konci.

G. Br.

výklad podobenstiev

4. POKLAD A PERLA

Mt 13:44–46

Obyčajne sa obidve tieto podobenstvá vykladujú súčasne, lebo majú niekoľko spoločných znakov.

V oboch podobenstvach Pána Ježiša sa vyskytujú drahé, veľmi cenné veci: poklad a perla. Pre ich získanie človek predáva všetko, čo má, aby ich získal. Rozdiel je v tom, že prvý človek nehľadá poklad, nachádza ho (nevieme za akých okolností) na cudzom poli a aby ho získal, musel všetko predať a kúpiť pole. Poklad mal takú cenu, že jeho finančné prostriedky by nestačili na to, aby ho mohol získat. Preto poklad znova skryl a kúpil pole aj s ním. Nepremýšľajme nad tým, či jednal spravne, keď majiteľovi poľa neoznámil svoj objav. Ved' v podobenstve nie je možné riešiť všetky otázky. O to tu Pánu Ježišovi nešlo. Hlavou myšlienkom podobenstva je, že človek **všetko predal**, aby získal poklad. Možno sa mu ľudia smiali, že kupuje kúsok poľa za celý svoj majetok. On sa nedal odrať, lebo vedel o cene toho, čo bolo ľuďom skryté.

V druhom podobenstve je spomínaný kupec, ktorý ide za svojím cieľom: hľadá perly. Keď konečne u akéhosi lovca periel (alebo priekupníka) našiel krásnu, drahocennú perlu, už nehľadal ďalšie, ale celý svoj majetok dal za tú jedinú.

Čo Pán Ježiš chcel týmito podobenstvami nebeského kráľovstva povedať svojim učenikom?

Výklad A) – jediná hlavná myšlienka.

V týchto dvoch podobenstvách je názorne ilustrované to, čo Pán Ježiš povedal učenikom v kázani na hore: „Ale hľadajte najprv kráľovstvo Božie a jeho spravodlivosť, a to všetko vám bude pridané“ (Mt 6:33); alebo čo povedal bohatému mládencovi: „Ak chceš byť dokonalý, chod', predaj svoj majetok a daj chudobným a budeš mať poklad v nebi a pod' a nasleduj mal!“ (Mt 19:21).

Obaja mužovia v podobenstvách predali všetko, dom, pole, dobytok a iné veci, ktoré vlastnili, aby získali nejaký kus zlata, alebo maličkú perlu. Čo vlastne z toho mali, že tieto drahocenné veci vlastnili? Pre nich osobne to znamenalo mnoho. Získali to, čo si z tohto sveta najviac cenili, čo ich srdce napĺňovalo radostou, nesmiernym šťastím. Nezáležalo im na tom, čo si o tom mysleli ľudia, vôbec im na ničom nezáležalo, len keď mali to, čo bolo naplnením zmyslu ich života.

Učenici sa pytali Pána Ježiša: „Hľa, my sme opustili všetko a išli sme za tebou, čo tedy bude nám?“ (Mt 19:27). Kráľovstvo Božie je najväčším pokladom sveta a človeka. Ono sa nedá kúpiť, človek si ho nemôže zaslúžiť. Nemáme nič na tomto svete, čo by sa rovnalo jeho cene. Ale môžeme ho získat, ak sa pre neho všetkého zriekneme. V tom je skrytá myšlienka pokánia. Pokánie znamená zrieknutie sa všetkého, čo som a mám. Pane, ja sa ti odovzdám! Tebe patrí môj život, môj čas, moje myšlienky a rozhodovania i môj majetok. Nakladaj so mnou ako chceš.“

Vo vztahu na obdobie cirkevi Pána Ježiša môžeme aplikáciu podobenstiev vidieť u apoštola Pavla: „Ale pravda aj pokladám všetko za stratu pre svrchovanosť známosti Krista Ježiša, svojho Pána, pre ktorého som to všetko stratil a pokladám to za smeti, aby som získal Krista“ (Fp 3:8). Pán Ježiš mu bol pokladom, perlou, najdráhsou vecou na svete, ktorú chcel „získat“, preto ochotne sa zriekol postavenia, spravodlivosti v zákone, slovom všetkého.

Podobne ako v podobenstvách, sú aj dnes dvojakí ľudia pokiaľ sa týka ich vzťahu k Božiemu kráľovstvu. Jedni ho nehľadajú, po Pánu Ježišovi netúžia, ale ncras „objavia poklad“ (iste nie náhodou, ale z milosti Božej). Pavel vedel mnoho o Kristu, ale netužil po ňom, nehľadal Ho. Keď ho Pán Ježiš zostavil, zrazu On sa stal pre neho všetkým.

Iní hľadajú Božie kráľovstvo, sú si vedomí svojho strateného stavu pred Bohom a tak túžia po spasení. Keď im Boh zjaví Pána Ježiša, potom sa radujú a idú

Výklad B) – alegorický.

Kto je ten človek, ktorý našiel poklad, Prečo nekupuje poklad, ale pole? Prečo si ho hned nenechal a nemusel pole vôbec kupovať? Prečo ho skrýva?

Odpoveď nám dáva Pán vo v. 38: „... a pole je svet“. Môže človek kúpiť „svet“? Nemože. A má vôbec niečo, čo by mohol predať? Ved' má len svoje hriechy. Okrem toho, či človek môže mať radosť z Pána Ježiša skôr, ako Ho príjme? Či chce hrievny človek niečo vedieť o Pánu Ježišovi?

Všetky tieto otázky sú vyriešené, ak v človekovi, ktorý našiel poklad, vidíme Pána Ježiša. Pokladom sú tí, ktorých mu dal Otec za sveta (J 17:6). Aby ich získal, predáva všetko čo má (2K 8:9; Fp 2:6–8; Ef 1:10–14). Ti, ktorí sú vykúpení, zostávajú na poli sveta ešte skrytí (J 17:15–18). Svet nepozná ich cenu podobne, ako nepozná Pána Ježiša v Jeho sláve a moci.

Podobne je to s kupcom, hľadajúcim krásne perly. Tou jedinou, drahou perlou je cirkev, telo Kristovo, nevesta Baránkova (Ef 5, Zj 21). Aby ju získal, dal všetko čo mal, i samého seba, svoj život (Ef 5:25–27).

Dve podobenstvá, dve rozdielne drahé veci. Poklad a perla. Za obe dal Pán Ježiš ako výkupné svoj život. Poklad nám predstavuje Jeho pozemský ľud, Izrael, ktorý je v súčasnej dobe ešte stále „zakopaný v zemi“, perla predstavuje cirkev, ten nebeský ľud. Perla nevzniká v zemi, ona je vytiahnutá z mora a pri dopade slnka hrá všetkými barvami. Cirkev je povolaná zo všetkých ľudí, národov, jazykov, a už nepatrí do zeme, alebo do mora, je „vytiahnutá“. „Zo sveta nie sú, ako ja nie som za sveta“ (J 17:16). Príde čas, keď cirkev bude vychvátená v ústredy Pánovi, že potom bude „kúpené pole“ a vytiahnutý poklad, t. j. Pán Ježiš zaujme kráľovstvo na celom svete a vtýdy i Jeho pozemský ľud odkryje svoju slávu.

Záver:

V podobenstve o poklade hovorí Pán Ježiš, že nebeské kráľovstvo je podobné skrytému pokladu. V druhom podobenstve je zase nebeské kráľovstvo podobné kupcovi. Ako by nám to symbolicky vyjadrovalo, že jeden i druhý výklad je správny. Každý vychádza však z iného principu; prvý z principu jednej hlavnej myšlienky, druhý podobenstvo vykladá alegoricky. Vezmieme si z oboch výkladov poučenie: budme hotoví vzdať sa všetkého pre to, aby sme poznali Pána, „získali Krista“, aby sme mohli uchvátiť drahocenné nebeské veci, na druhej strane budeme vďační Pánovi, že sme mu tak drahí. Keď dal pre nás svoj život, ako by nám potom nedaroval to, čo potrebujeme (R 8:32)?

-jos

Denní boj a práce dítka Božího

1. Musí hliadat a cvičiť dva sokoly, tj. dvě oči, aby se nedivali tam, kde by vzali škodu.
2. Musí zdržovať dva zajice, tj. nohy naše, aby nezašli do škody a nezabloudili.
3. Musí bojovať s drakom, to je naše prevrácené srdce, ktoré je nutno hliadat, neboť z něho pocházi život.
4. Musí hliadat a cvičiť dva krahujce, to jsou naše dvě ruce, aby se učily sloužit Bohu.
5. Musí denně ošetrovať churavého, to je naše tělo, které tak zemdlívá, že potřebuje stálé péče. Jsme z toho unaveni, ale Pán je naše síla. Kéž bychom věrně hlídali, pilně pracovali a statečně bojovali.

Manželství znamená
ROZDĚLIT práva a
ZDVOJIT povinnosti.

Manželství není zábava, ktorou nabízí svet, ale plné společenství muže a ženy v osudech, životě a – musí-li byť – i v utrpení, s úkolem žít pro druhého, pomáhať mu, sloužiť mu v radosti i v žalu, právě v nepredvídaných okolnostech stát mu tím pevněji po boku.

pripr. DZ

Prehrštie spomienok na Grécko v lete 1977

Na viac ako 2000 km ceste z Bratislavu do gréckej Thessaloniky cez Maďarsko a Juhosláviu nemožno vyniechať zvláštny dojem z veľkého mesta na juhu Juhoslávie Skopje, ktoré v roku 1963 postihlo jedno z najväčších zemetrasení v histórii. Človek má zvláštne pocity najmä pri pohľade na mohutné násťenne hodiny na budove múzea, blízko hlavnej stanice. Zastavili presne o 18.20 hod. 23. júna 1963. Polovica budovy sa prepadla pod zem, začali sa rúcať domy, trhali kanalizácie, zomierať stovky ľudí... Museli sme sa zamyslieť nad skutočnosťou, že raz zastanú hodiny života každému, že sa zrúcia vily, chaty, prepadnú sa autá, skončia sa príležitosti, ambicie i sny a bude sa treba postaviť zoči voči Pánovi života a smrti, ktorý zhodnotí každého dieľo poctivo a spravodlivo. Sme na túto hodinu „H“ pripravení?

V horúcom slnku zaliatych uliciach druhého najväčšieho mesta Grécka Thessalonike, nám tak dobre známom z Nového Zákona, možno stretnúť mnoho sympathetických mladých Grékov, ktorí sa na krku kolise zlatý krížik. Je to vraj veľmi módne. Museli sme sa však pýtať: — Majú tito ľudia toho ukrižovaného Krista, ktorý zomrel za hriechy sveta na starom hrubom kríži aj v srdci? Otázka zostala otvorená a nie len v Grécke...

Samozrejme by sme radi videli nejaké pamiatky na apoštola Pavla, Sylvána a Timotea. Jeden starý kresťan nás tak trochu „uzemnil“: — Pamiatok na apoštola Pavla je v Grécke dosť, najmä vo Filipis. Ale nebude to predsa len krajšie stretnúť sa so živým apoštolum Pavlom a jeho spolupracovníkmi v nebesiach?

V krásnom prostredí zhromaždenia v Thessalonike sme sa spolu zamýšľali nad 1. kapitolou 1. listu apoštola Pavla Tessaloníčanom, zde sa zdôrazňujú tri dôležité oblasti života kresťana — viera, láska a nádej. Viera sa priamo spája s obrátením sa od modela k Bohu živému a pravému, láska je spojená s činnou službou a rozhlasovaním evanjelia nie len po Macedónii a Achaji, ale po celom Grécku, po Európe, aj po naše kraje. A nádej je zase spojená s trpezlivým očakávaním druhého slávneho príchodu Pána Ježiša pre Cirkev. Povedali sme si o príznakoč poslednej doby a spoločne sme sa rozhodli lepšie pripravovať v ústrety Pávovi.

Snáď najmohutnejší dojem má každý návštěvník Grécka, keď stojí na Akropole, pri takmer 2500 rokov starých chrámcach Parthenon, Erechteon a Niké, pričom má akoby na dosah areopág, kde apoštol Pavol zvestoval Grékom neznámeho Boha, ktorý dodnes ovláda myseľ a srdcia vyše dvojmilionového hlavného mesta Grécka Athén, celého Grécka a povedzme aj celého sveta. Aký to div, že tento Boh je a môže byť nebeským Otcom. Tebe aj mne!

-jk

TELO KRESTANA A SVÄTÝ DUCH

Apoštol Pavol vyznáva: „...ako vždy, tak i teraz bude veličený Kristus v mojom tele... Lebo mne je žiť Kristus...“ (F 1:22, 21).

Kristus by mal byť všetko vo všetkom, čo konáme tak, aby mohol byť oslávený v našich telách. Všetko, čo tvorilo verný život apoštola Pavla sa dá vyjadriť jedným slovom: Kristus.

Na druhej strane piše apoštol Pavol Galatačom: „Chodte Duchom a nevykonáte žiadostí tela“ (Ga 5:16). Chodenie v Duchu znamená, že nech už by sme išli kdekoľvek, nikdy nebude naše správanie sa usmernené telesnými pohnútkami. Sme na misijnej ceste pre nášho Majstra a pamätajme, že Svätý Duch nie je v našom srdci len ako host, ale trvalý Obyvateľ, aby nám pomáhal kráčať deň čo deň v živote svedectva a moci.

-jk

ho videnia, tohto dualizmu.

Neraz sa v histórii cirkev našli horlivci, ktorí podľahli omyle a brali slová Pána Ježiša doslovne, nerozumiace im. Mali za to, že žiť životom viery znamená vobec nemyslieť na budúcnosť, vobec sa o ňu nestarať. Zíjú jednoducho „z viery“, „modlia sa k Bohu“, a o ďalšie sa nestarajú. To nie je pravý význam slov „nestarajte sa“. Pán ako dôkaz uvádzza nebeské vtáctvo. Vieme, že by nestala, keby si vtáci iba posadali na vetvy, alebo stĺpy a čakali, že k nim príde poťava sama. Naopak, usilovne ju hľadajú. Poletujúci vtáci — to je pravý obraz aktivity; takže už sama ilustrácia, ktorú Pán používa, vyučuje možnosť výkladu, akoby šlo iba o nečinné, bezstarostné očakávanie na Boha.

Pán Pežiš nikdy neodsudzoval roľníka za to, že orie, bráni, seje, žne a zhromažduje do stodoly. Je predsa Božím nariadením, aby človek žil takýmto spôsobom — v potu tváre pracoval na svoj chlieb. Pavol to jednoznačne vyjadril v 2Te 3:10: „ak niekto nechce pracovať, nech ani neje“. Boli vtedy totiž ľudia zvedení a fanaticí, ktorí hovorili, že Pán musí už každú chvíľu prísť, a preto sa nepatrí pracovať, ale treba očakávať Jeho príchod. Tým patrila lakonická poznámka Pavlova.

Výklad príkazu Pána Ježiša nachádzame v pozoruhodných slovách F 4:6, 7: „O nič sa nestarajte, ale vo všetkom modlitbou a prosbou s ďakovaním nech sa oznamujú vaše žiadosti Bohu. A počuj Boží — bude strážiť vaše srdcia a vaše myseľ v Kristu Ježišovi“. Aj tieto slová neznamenajú povzbudzovanie k nečinnosti a záhaľke, ale je to varovanie pred ustaranou úzkostlivosťou, pred sklonom k obavám, ktoré neustále útočia na nás v tomto živote. A tak čo máme robiť, keď máme starosti? Dôverovať Bohu. Ak nám Boh dal dar života, či azda teraz zaprie seba samého a nepostará sa o jeho zachovanie? On má svoje vlastné cesty ako to urobiť, ale mne hovorí, že sa o to nikdy nemusím zneponájovať. Samozrejme, je moju povinnosťou pracovať, ale nemám sa prítom strachovať, obávať. Na dôkaz mojej dôvery v Noho mám mu všetko predkladať na modlitbách. Tým sebe pripomínam, že On je verný a nezabudne na mňa, nikdy ma nesklame. Je dôležité, aby sme si tuto skutočnosť dobre uvedomili a pevne

NESTARAJTE SA...

„Preto vám hovorím: Nestarajte sa o svoj život, čo budete jest, alebo čo budete piť, ani o svoje telo, čím sa odediete. Váš nebeský Otec vie, že to všetko potrebujete.“

Matúša 6:25, 32
Tieto slová Pána Ježiša sú často nesprávne chápnané. Slovo „nestarajte sa“ v pôvodnom jazyku znamenalo asi toľko, čo „nebudte úzkostliví“, „nemajte úzkostlivú starostlivosť“. V evanjelii podľa Lukáša zodpovedá tomuto textu verš kap. 12:39: „...ani sa takými starostlami nezneponájuite“. Originálne slovo tu vyjadruje pochybujučú myseľ, zmietajúcu sa medzi strachom a nádejou. Je to myseľ rozdelená na sekcie a oddelenia, tedy nepracujúca ako celok. Ešte by sme to mohli vyjadríť aj takto: jestvuje istý druh dvojákého videnia, pohľad súčasne zameraný dvoma smermi. Človek s takýmto videním vlastne nevidí nič správne. To je význam slov byť úzkostlivý, staráť sa úzkostlivou starostlou, „staráť sa“.

Ešte lepšiu ilustráciu tohto výrazu nachádzame v príbehu o Márii a Marte, keď Pán Ježiš bol hostom v ich dome (Lk 10:38-42). Nás Pán napomína Martu: „...staráš sa a nepokojoš pre mnohé veci“. Martha bola rozrušená prílišnou starostlivosťou o obsluhu, ako človek, ktorý chodí stále dookola ani nevie, kde sa nachádza a čo vlastne chce. To je význam slova, o ktorom hovoríme. Naproti tomu Mária mala iba jeden cieľ, bola sústredená iba na jedno. Pán nás preto varuje pred nebezpečenstvom rozptyľovania, úzkostlivého starania sa a prílišného zapodievania sa pozemskými vecmi, pred nebezpečenstvom, že by sme pre tieto veci stratili zmysel pre ten hlavný cieľ nášho života — správny pohľad na Boha. To je nebezpečenstvo dvojáké-

ša jej pridržiavali. Nemalo by byť dňa, to, že sa o nás tak predívne stará.
v ktorom by sme Bohu nedákovali za Nех je toto našim predsačatím i pre
dar života, pokrm a existenciu, za veľko- budúci rok, ak sme sa v tomto úzkostlive
lepý div nášho tela, ktoré nám dal, za starali. L. J.

BRATR V KRISTU F. MANZ

(K 450. výročí jeho umučení utopením)

Kdysi bratr dr. Jan Zeman prekladál knihu „Sbor poutníků“ od E. H. Broadbenta a nazval tento preklad „Hosté a příchozí“. Uveřejňoval to v „Křesťanské ročence“. Z kapitoly IX. si zde uvedeme toto místo:

„Zwingli vykonal své velké reformační dílo hlavně v německé části Švýcarska, kde jeho autorita převládala. Zavedl r. 1523 do Curychu soustavu státní církve. Velká rada v Curychu se stala zodpovědnou za vydávání rozhotovní týkajících se církve a jejího učení. Tuto svou moc namířila ihned proti bratřím, z nichž jeden, jménem Müller, když byl přiveden, vyslovil se takto: „Nečiněte nátlak na mé svědomí, protože víra je svobodný dar Božího milosrdenství a nikdo v něj nemůže zasahovat. Boží tajemství je skryto jako poklad v zemi a nikdo jej nemůže nalézt, komu ho Duch Páně neukáže. Prosím vás tedy, vás Boží sluhy, ponechte mi mou víru na svobodě.“ Nebylo to však povoleno. Nová státní církev přejala zásady staré církve, tj. právo postupovat proti „kacířům“ vězněním a také smrtí. – V mladších letech míval Zwingli spojení s bratřími. Velice vážně uvažoval o křtu a uznaval, že v Písme není nic o křtění dětí. Ale pak se nezbytně musel vzdalovat od bratří, jakmile začal reformační hnutí rozvíjet v útvar státní církve, která se opírá o veřejnou moc, aby prosadila svá rozhodnutí.

Curyští bratři byli četní a velmi činní. Tři z nich obzvláště vynikali. Byl to Konrád Grebel, syn člena curyšské rady a předtím důvěrný přítel Zwingliho. Byl vyznamenán na universitách ve Vídni a v Paříži. A když se vrátil do Curychu, připojil se k tamní skupině bratří. Druhý byl Felix Manz, vynikající znalec hebrejskiny, jehož matka byla také horlivou křesťankou a svůj dům otevřela pro bratřské shromáždění. Třetí byl mnich, dotčený reformací tak, že opustil římskou církev. Dali mu jméno Jiří Blaurock (= „modrý kabát“, jež často nosil).

Tito tři bratři v Kristu neúnavně cestovali, navštěvovali dům od domu a lidem kázali i je napomínali. Velký počet lidí, kteří uvěřili, přijal evangelium a dal se pokřtit, to byl první sbor v Curychu, který se pravidelně v Curychu shromažďoval k lámání chleba. Tito věřící o sobě říkali, že jsou shromážděním opravdových dítek Božích, a oddělovali se od církve římské i reformované. Městská rada toto všechno zakazovala. Nařídila veřejnou diskusi, ale jen ona sama měla moc rozhodovat o výsledku a nařídila, že každý musí dát své děti pokřtit do osmi dnů. Křest bratří byl zakázán pod težkými tresty. Grebel, Manz a Blaurock však přesto zvýšili svou cinnost...“

Bratr Broadbent se nemohl ve své knize zmínovať o podrobnostech, protože své vyprávění o oných poutních čili hostech a příchozích začal od dob apoštola a skončil je až zmínkami o bratřích z konce 19. století. Proto není divu, že se nezmínil o tom, co si teď ještě povíme o Felixu Manzovi. Bratr Manz v prosinci 1524 poslal městské radě písemný protest a v něm uvedl mimo jiné toto: „... S vašimi pastýři jsme několikrát rozmlouvali a usnesli jsme se, že při prosazování pravdy bude promlouvat Písmo, k němuž se nic nebude přidávat ani od něho nic ubírat. Na toto usnesení však nedbali a předkládali své minění, které nemohli doložit Písmem. Pak nás již nepřipustili ke slovu a také Písmo již nemohlo promlouvat. Nemohla tedy přijít k platnosti apoštolská zásada, že jenom ti mají být křtěni, kteří se chtějí stát lepšími, přijímajíce nový život v Kristu... Není to malá věc, že jediné dva úkony, jež Kristus nám zanechal, se provádějí jinak, než jak to Kristus přikázal... To je zaujímání postoje proti Bohu a potupy vůči Kristu... Jsem jist, že mistr Zwingli chápe křest právě tak i ještě lépe. Ale nevím, proč toto chápání křtu nebene jako součást své zvěsti... Myslí si, že dětský křest, jež papežové uvedli do praxe a jenž je v rozporu s tím, co říkali první římskí biskupové, dokáže svatým Písmem. Ačkoli nevěřím, že to dokáže, prosím, aby to učinil písemně...“

Felix Manz byl tedy za reformace prvním opravdovým protestantem, protože jeho protest směroval nejen proti praxi římské církve, ale i proti takové církvi reformační, jež svou praxi rovněž nemohla doložit Písmem svatým. Z dvojího uvěznění se Manz opět dostal na svobodu. Ale když byl v listopadu 1526 velkou radou vydaný dekret, že za další „novokřtěneckou“ činnost může být vyměřen trest smrti utopením, a Manz byl v prosinci opět zatčen a uvězněn, již se z tohoto vězení nedostal. Dne 7. ledna 1527 mu vyměřili trest smrti utopením a téhož dne toto utopení provedli v Curychu v řece Limmatu. Svůj rozsudek curyšská rada odůvodnila takto: „Zapletl se do novokřtění proti křesťanskému rádu a zvyku, toto novokřtění přijal, učil tomu jiné lidi a tak se stal obzvláštěm a pravým čelným pracovníkem a průkopníkem těchto věcí. Přiznal se k tomu, že chce i dále setrvávat v této činnosti, že chce, aby všichni ti, kteří přijali Krista a rozhodli se jej následovat, byli shromážděni cestou novokřtění v jeden sbor, totíž sekty, která se bude odlišovat od dané křesťanské církve, že zavrhuje trest smrti a že z některých listů apoštola Pavla čerpá zjevení, které mu slouží k ještě úspěšnější činnosti. Takové nauky neprospívají jednotným zvyklostem křesťanstva, slouží k pohoršení i ke vzpourě proti veřejné moci, k rozvracování všeobecného míru, bratrské lásky a občanské svornosti a vedou ke všemu zlému.“

Reformátor Zwingli byl potichu a nic nenamítl proti takovému nekřesťanskému a nereformačnímu rozsudku. To byly poměry, do nichž se dnes sotva dovedeme vžít. Buďme Bohu upřímně vděční za to, že můžeme žít v socialistickém státě, který nezneužívá křesťanství k tomu, aby odůvodňoval svá rozhodování, ve státě, v němž každý může vyznávat jakoukoli náboženskou víru anebo být bez vyznání. Výročí, které jsme si tu připomněli, má tedy sloužit i k zamýšlení nad dneškem, nad jeho úkoly, které jsou úměrné rozvinutému socialismu, nad úkoly, jejichž plnění se nemá obejít ani bez našich, byť i sebemenších přispěvků, a to nejen pracovních, což je samozřejmé, ale i kulturních v tom smyslu, že budeme kladně hodnotit úspěchy kultury našeho státu a kde jen se to z naší strany dá tuto kulturu podporovat. Vždyť je v ní dost místa pro to, co Pavel shrnul slovy: „Bratři, všechno, co je pravdivé, co čestné, co spravedlivé, co čisté, co milé, co dobré pověsti, vůbec co je ctnostné, co chvályhodné, o to mějte zájem“ (Fil 4, 8). -hjf.

Ked' hodiny na veži odbijú dvanástku

Pred mnohými rokmi sa skutočne stala táto udalosť: Jeden poddaný sa prehrešil veľkým previnením. Panujúce knieža sa na neho tak nahnevalo, že ho odsúdilo na smrť. Jeho matka prišla pred prísneho panovníka a prosila o milosť pre svojho syna. „Mala som troch synov a zostal mi už len tento jeden. Zmiluj sa!“ „Nie!“, odpovedalo knieža, „zajtra napoludnie, ked' odzvonia dvanásť, musí zomrieť!“

Zarmútená matka sa sotva dovliekla domov. Celú noc nespala. Hodiny rýchlo ubiehali. Koniec synovho života sa rýchlo blížil. Na poludnie sa ľudia hrnuli na trhovisko ku vežiam. Kat viedol poviazaného človeka. Každý pozeral na vežové hodiny. Zvonár chytíl povraz. Nastalo dusivé ticho. Zvonár čakal, potom začal potahovať povraz, ale zvon sa neozval. Ľudia napnuto pozerali hore na vežu. Zvonár tahal celou silou, no márne. Prísne knieža sa až triaslo od hnevú. Zvon zostal nemý. Zvonár a knieža sa ponáhľali na vežu. Chceli vidieť, čo sa stalo. Na veži našli ženu. Ležala na zemi, telo dobré, skrvavené. Ona sa svojimi rukami chytila srdca zvona, aby mu zabránila vydáť zvuk. Dvaja muži hned pochopili, čo sa stalo. Videli veľkú lásku matky. Knieža zmäknutým hlasom povedalo: „Nech tvoj syn zostane pri živote.“

Zástup zachvátilo pohnutie, ked' ľudia videli, že dva muži podopierajú hrdinskú milujúcu matku. Syn dostal milosť. Materinská láska umlčala hlas zvona. Matka vytŕpela údery od srdca zvona, aby zachránila synovi život. Ľudia si vydýchli, ked' kat rozvážoval odsúdenému ruky.

To dokázala láska matky. Aká predívna však bola láska Božia, ktorý neušetril ani svojho vlastného Syna, ale Ho dal za nás, pre našu záchrannu od večnej smrti (R 8:32). -fv

Neopúšťajúc svojho zhromaždenia

Ked' som mala šesť rokov, volala ma moja babička do zhromaždenia. Lenže ja som mala iné plány na to popoludnie, kamarátky ma už čakali, aby sme sa išli spolu zabávať. A preto babička dostala odpoved', že nejdem s ňou do zhromaždenia, ale sa radšej pôjdem baviť s kamarádkami a veď napokon do zhromaždenia mám čas chodiť až budem veľká — dospělá.

Odtedy uplynulo veľa rokov — 20. V priebehu týchto rokov som uverila v Pána Ježiša Krista, prijala som Ho za svojho Spasiteľa. Môj život sa zmenil od základu. Pán Ježiš ho naplnil radostou, pokojom, nádejom a istotou. Učinil ma šťastnou, deň čo deň prežíval som čo Dávid: „Požehnaný Pán! Deň ako deň nám nakladá bremána svojich dobrodiní, silný Boh, naše spasenie, Sôlah“ (Ž 68:20). Verím svojmu Pánovi, nadejem sa na Noho, dáva mi vo svojej milosti i slúžiť, svedčiť o Nom.

Ale do zhromaždenia íst nemôžem! Nemôžem íst medzi Jego ľud a radovať sa pri Jego nohách. Som chorá, som tak chorá, že nemôžem chodiť. Ale môj drahý Pán je tak veľmi milostivý, že mi posielal návštevy, ktoré i keď mi nemôžu nahradiť zhromaždenie, ale predsa ma potešujú a prinášajú mi Božie Slovo.

Prečo toto pišem? Lebo počujem o mnohých Božích dietkach, že málo chodia do zhromaždenia. Mohli by do neho prísť, ale neidú. I keď majú zdravé nohy a prostriedky ako sa do neho dostať. Je isté, že vždy sa nájde príčina, výhovorka i keď pravda nie taká, ako bola tá moja.

Takýmto kresťanom by som veľmi rada povedala, aby nezanedbávali zhromaždenia, ale aby s radostou chodili do neho, lebo je to veľká milosť od Pána smieť prichádzať k Jeho nohám, byť medzi Jego ľuďom. Toto vzájomné obecenstvo nemôže nič nahradiť. Nie nadarmo si čítame: „...neopúšťajúc svojho zhromaždenia, ako majú niektorí obyčaj“ (Žd 10:25). „A zotrúvali v učení apoštola a v spoločnom bratskom obcováni a pri lámáni chleba a na modlitbách“ (Sk 2:42). V nasledujúcich veršoch čítame, že Pán im žehnal.

Kiež by si ani jedno z Božích dieťaťov nezlahčovalo spoločné obecenstvo. Pred Pánom už nikto nebude môcť použiť výhovorky. A na večnosti už nebudem môcť urobiť to, čo sme tu neurobili alebo zameškali.

Vzrušť

Doktor Bonar poznamenal, že muže naprostoto bezpečne říci, kdy kresťan roste. Čím viac roste v milosti, tím viacej vyvýšuje svého Mistra, jeho osobu i jeho dílo a zároveň tím menej mluví o svých činech a pripadá si stále menší a bezvýznamnejší ve vlastních očích, až konečne ako jútorní hviezda úplne zbledne pred vychádzajúcim sluncem. Jonatan byl hotov takto se menší, aby David mohol rústi a Jan Krítitel ukázal těhož ducha pokory (J 3:30).

Čím menej psemyslíme o sobe, o svých prednostech, o tom, že jsme nedoceneni, o tom, že nám bylo ubliženo, že jsme byli uraženi, nebo i o tom, co vše chceme ako pečlivá Marta vykonat pro Pána Ježiše, a zároveň čím více se jako Maria ztišujeme u Jeho nohou, abychom slyšeli Jeho slovo a čím více mluvíme o Ném samém, o Jeho smrti za nás, o Jeho vzkříšení, o Jeho velekněžské přímluvě za nás, o Jeho pastýrské věrnosti, o Jeho druhém přichodu — tím viace rosteme duchovním rústem.

Lidé, kteří se chlubí bezchybností a mluví o své dokonalosti, jsou ve skutečnosti tělesní, porušení, kteří středem svého myšlení učinili své vlastní samospravedlivé a nábožné já a kteří se v této soběstředné samospravedlnosti cítí povýšeni nad všecky ostatní křesťany. Kde je opravdová plnosť Duchu svatého, tam lidé vidí jen Krista a mluví jen o Ném a nikoli sami o sobě a o svých duchovních darech.

D. L. Moody

Poznámky k biblickému textu:

Všimneme si rozdiľného prekladu Jana 1:9:

„Tento bol to pravé svetlo, ktoré osvetuje každého človeka pricházejúceho na svet“ (Kralický preklad).

„Pravé svetlo, ktoré osvetuje každého človeka, byl ten, ktorý pricházel na svet“ (Zilka).

„Pravé svetlo, ktoré osvetuje každého človeka, pricházel na svet“ (Petrú).

Rozdiel je v tom, jestli to pravé svetlo osvetuje každého človeka, ktorý se rodí (pricházi na svet), nebo svetlo, pricházejúce na svet v osobě Pána Ježiše, osvetuje každého človeka.

V řeckém originálu je „erchomenon eis ton kosmon“ ve tvaru příčestí (participia), který je shodný v tomto případě jak pro střední rod (svetlo) v 1. pádu, tak i pro mužský rod (člověka) ve 4. pádu.

Vhodnejším by zdá preklad druhý, vztahující se na svetlo, protože z prvního prekladu by mohla vzniknout myšlenka, že každý narozený človek (pricházející na svet) je osvetovaný Pánem Ježišem. Víme z Písem, že až je človek schopen rozsuzovat, doveďte rozeznávat mezi dobrým a zlým, až pak je osloven Božím Slovem a může být znovuzrozen.

D. O.

ODPOVĚĎ:

1. ruka, koleno, strach
2. hora, keř, obuv
3. olej, víno, dva peníze
4. ruka, kámen, čelo
5. dítě, meč, bázeň
6. lože, stůl, svícen
7. okno, obraz, polštář koží
8. dub, kopí, kamení
9. ovce, voda, vůz
10. pruty, koryta, voda
11. hůl, med, oči
12. oheň, ještěrka, vražedník
13. bodláčí, pot, prach
14. nepráteleství, hlava, pata
15. úroda, oběť, smrt
16. holubice, list, večer
17. strom, anděl, studnice
18. máslo, mléko, tele
19. stan, smích, strach
20. koš, zed', hlas
21. svetlo, zem, hlas
22. vítr, lod', los
23. řeka, rákosí, pláč
24. moře, udice, groš
25. kámen, Židé, pláč
26. kámen, hlava, olej
27. chrám, andělé, kámen
28. děťátko, zlato, sen
29. cisterna, velbloudi, krev
30. Josef, lékaři, vonné věci
31. dříví, oheň, meč
32. pytle, peníze, osly
33. 2 muži, provaz, zed'
34. Bůh, člověk, prach země
35. Bůh, tvrdý sen, pomoc

-pi

Z obsahu Živých slov

(1977)

BIBLICKÉ VÝKLADY

- Pavel v bouři (2)
- Pavel na ostrově (28, 50)
- Pavel před cílem (76)
- Máme oltář (8)
- List Filipánom (11)
- Ovocie Ducha (25)
- Výkľad podobenstiev (31, 84, 114, 138)
- Biblický slovníček (38, 72, 79, 141)
- Posilnění vnitřního člověka (62)
- Ale kdo zotrvá do konca (75)
- Tři skryše (102)
- O znovuzrození (105)
- Stopy ke kříži (106, 128)
- Transplantácia vnútorného človeka (108)
- On môže (122)

ÚVAHY A RADY

- Já chci jen pokoj (1)
- Z ktorej strany križia žiješ (7)
- Jednota (8)
- To čírite na moju pamiatku (12, 80)
- Velebit (14)
- Bible, pravda a čas (15)
- Kresťan a rodina (22, 93)
- Nebo (39)
- Vzkříšení (40)
- A přeče se točí (42)
- Co je v tvém domě (43)
- Ciel Božieho predchádzania (49)
- Manželka od Hospodina (54)
- Zachovávať jednotu (61)
- Ale Hospodin bol s Jozefom (67)
- Jak vidíme Ježiše (69)
- Zacheus (70)
- Kde na tebe čeká Bůh? (73)
- Co se neslučuje s večeří Páně (81)
- Nepustím vás (83)
- Jak může někdo s jistotou vědět, že je spasen (84)
- Který duch (86)
- Setba a žeň (88)
- Na pomoc slúžiacim bratom (90)
- Gedeon a rouno (91)
- Větší než Pán (92)
- U dveří chrámu (97)

Fakty a pravda (101)

- Dobrá zvest (107)
- Stupne v živote viery (111)
- Falešné tipováno (112)
- Jedno srdce, jedna duša (113)
- Enoch, prorok našich dní (116)
- Méně známé zvláštnosti o Bibli (120)
- Kniha Nehemiášova a obnova v cirkvi (131)
- O modlitbě v našich shromážděních (135)
- Když přijdou problémy (137)
- Učte se ode mne (124)
- Strata duchovnej sily (126)
- Vy v Kristu – Kristus vo vás (123)

SVĚDEC

- Moje svědecstvo (20)
- Byl jsem zastaven (71)
- Prežila som Terezín (95)
- Mé svědecství (96)
- Neopúšťajte spoločného zhromaždenia (144)

ZÁZITKY – PŘÍKLADY

- Nové srdce – pravá láska (7)
- Dialog s hinduismem (32, 56)
- Zdanie a skutočnosť (41)
- Slepec a světlo (59)
- Bylo třeba dvou (74)
- Hojnosť (87)
- Stejná nebezpečí (100)
- Ked' hodiny na veži odbijú dvanástu (143)
- Prie hrstie spomienok na Grécko v lete 1977 (140)
- Bratr v Kristu F. MANZ (142)

BÁSNĚ

- Tvé Slovo (10)
- V tvojej ohňovej obeti nebude med (26)
- Nevděčný dík (60)
- On mne nazval přítelem (75)
- Modlitba (82)
- Povedzte im, že je živý (104)
- Nebesa zatajila dech (130)